

Adventes Vēstis

2014. gada septembris, #09 (223)

Vienoti Krištus
cerībā

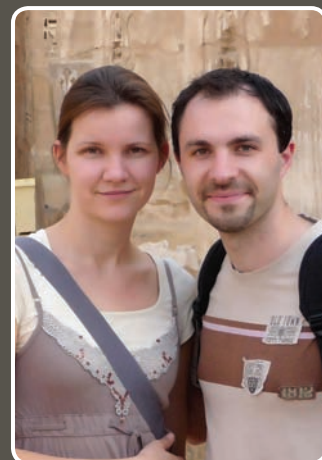
TĒMA:
GARĪGĀS
ATMODAS
SĀKUMS

LATVIJAS CEĻA
MEKLĒTĀJI
NĪDERLANDES
NOMETNĒ

ATSKATS UZ
RĪGAS 7. DRAU-
DZES JUBILEJU

JAUNIEŠI
PAR IMPACT
DAUGAVPILĪ

ALEKSANDRS
UN JEKATERINA
MISIJĀ ĒGIPTĒ

Latvijas ziņas	4
Tēma	13
Personības	16
Jauniešiem	20
Bērniem	22

Smeliet mieru un drošību!

Saulains, dāsns un daudzsološs atnācis rudens pirmais mēnesis, līdzīgs ne-
sot rosmi un darbošanos ne tikai bērniem un jauniešiem, kas devušies
mācību gaitās, bet arī pieaugušajiem - skolotājiem, vecākiem, vecve-
cākiem, dārzkopjiem un visiem, kas rūpējas par augšanu dārzos, ģimenēs un
draudzēs.

Pāri visiem skaistajiem dārza un raženajiem meža labumiem, ko pateicībā
 baudām ik dienas, visai sabiedrībai kopumā ļoti aktuāls kļuvis miera un dro-
 šības jautājums. Vai kristieši, ieskaitot septītās dienas adventistus, ir gatavi
 liecināt, kur rodams miers un drošība? Vai paši esam miera nesēji un jūtamies
 droši un nešaubīgi pārliecināti, ka Tas, kurš saka "Savu mieru Es jumsodu",

to arī dod? Vai Tas, kurš norāda - "jūsu sirdis lai neizbīstas"-, sniedz drošību nākotnei?

Šomēnes visā valstī un daudzās draudzēs notika ģimenisks pasākums "Tēvu diena". Tā bija lieliska
 iespēja pagodināt Debesu Tēvu, norādot, ka Viņš ir tas, kurš paredzējis tēva un vīra lomu ģimenē.
 Tēvu ieguldījums ģimenes labklājībā, garīgā izaugsme, vispārējā attīstībā un tās drošībā nebūt nav
 pārvērtēts, jo tēva un vīra galvenais uzdevums būtībā ir mīlēt Dievu pāri visam un savu bērnu māti
 kā sevi pašu. Savukārt visu vecumu bērniem ir iespēja izteikt mīlestību un cieņu saviem tēviem un
 vectēviem, kas viņiem ikdienā modelē gādību un drošību, ko Svētajos Rakstos apsola Tēvs-Radītājs.
 Cienījamie "Adventes Vēstu" lasītāji, kopā ar rudens saules stariem smeliet mieru un drošību sev,
 saviem bērniem un savām ģimenēm pārliecībā, ka Kristus vārds "Es esmu nācis, lai tiem būtu dzīvība
 un pārpilnība. ES ESMU labais gans" ir jūsu ikdienas pieredze!

*Svētības vēlot, Jūsu Valda Reķe,
 Ģimenes kalpošanas nodaļa*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Jana KUZMENKOVA
Juris KARČEVSKIS
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Vāka foto:
Shutterstock.com

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Mūsu mērķis un virzība

Ir pienācis rudens un iesācies jaunais mācību gads. Jau izskanējuši novēlējumi, izteiktas apņemšanās un nosprausti tālejoši mērķi. Esam guvuši pirmos iespaidus un, iespējams, izdarījuši kādus secinājumus. Ir pagājis arī gads kopš pēdējā Latvijas draudžu savienības kongresa, un arī Adventistu baznīca Latvijā ir piedzīvojusi pārmaiņas. Gan vietējās draudzēs, gan Latvijas draudžu savienībā, Baltijas ūnijā un arī Transeiropas divīzijas mērogā. Tādā kā apstāšanās un pārdomu brīdī, pirms dodamies tālāk, vajadzētu rast atbildes uz dažiem svarīgiem jautājumiem.

1. Kāds ir mūsu mērķis, un vai mēs uz to virzāmies? Mērķis būtu skaidrs-Svētā Gara spēkā un vadībā pasludināt vēsti par Kristus drīzo, otro atnākšanu visiem cilvēkiem. Atbildot uz jautājumu par virzību uz mērķi, jāsaka, ka virzība ir jūtama un redzama, taču tā šķiet lēna un neaptver visas draudzes un vairāku draudžu locekļu. Bet ir arī labās ziņas, pašlaik veidojas sadarbības projekti ar pieredzējušiem un sekmīgiem kolēģiem, tiek precizēti plāni par mācītāju un arī draudzes locekļu apmācību un sagatavošanu aktīvai kalpošanai un sekmīgai evaņģēlija sludināšanai dažādos veidos. Mācīsimies un centīsimies saskatīt un lietot visas Dieva dotās iespējas.

2. Kāds ir virziens, kurā ejam? Iedvesmot draudžu vadītājus un locekļus uz garīgu atmodu un dzīves reformāciju jeb pārmaiņu, kas savukārt vadītu uz dziļu personīgu nodošanos un dedzīgu kalpošanu Dievam un līdzcilvēkiem. Tā ir mūsu ikdienas ticības cīņa un arī visas dzīves uzdevums. Izaugsmei jāskar gan katrs Kristus sekotājs, gan draudzes kopumā. Tāpat svarīgi ir palīdzēt ikvienam atklāt Svētā Gara dāvanas un sekmīgi kalpot, liekot lietā šīs Dieva svētības. Arī šajā jomā ir jūtami rezultāti, esmu priecīgs par daudziem dedzīgiem un arī sekmīgiem kalpotājiem un viņu patieso nodošanos Dieva lietai, bet arī izaugsmes un attīstības iespējas, šķiet, mums visiem vēl ir bezgalīgas...

3. Kādi ir nosacījumi, lai sasniegtu mērķi? Nekad nevajadzētu aizmirst, ka glābšanas plāns ir Dieva plāns, un mēs esam tikai necienīgi kalpi, kuri Kristus neaptverami lielā upura dēļ esam salīdzināti ar Dievu un ticībā esam saņēmuši Kristus taisnību, lai atstātu savas “netaisnības drēbes” un dzīvotu atjaunotā dzīvē, katrā situācijā atklājot Kristum līdzīgu raksturu, attieksmi un rīcību. Mums ir tikai viena cerība – Kristus mūsos un tas, ko Viņš caur Svēto Garu dara un darīs turpmāk. Par Svētā Gara klātbūtni liecina Gara auglis (mīlestība, prieks, miers, pacietība, laipnība, labprātība, uzticamība, lēnprātība un atturība jeb savaldība). “Ja mūsos mājā Kristus, tad mēs būsim pacietīgi, laipni, lēnprātīgi un priecīgi satraukumos un nepārtrauktu raizi vidū.” (Elena Vaita, Debesu vietās, 231.) Savukārt Jāņa evaņģēlija 13.nodaļas izskaņā Kristus akcentē mūsu paklausību Universālā valdošajam mīlestības likumam, kas ietver gan mīlestību uz Dievu, gan nesavtīgu, upurus nesošu mīlestību cilvēku savstarpējās attiecībās. Kristus uzsvera arī kādu īpašu nosacījumu sekmīgai savu sekotāju darbībai: “Jaunu bausli Es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu. No tā visi pazīs, ka jūs esat Mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā.” (Jāņa 13:34-35)

Mahatma Gandijs esot teicis: “Ja Kristieši dzīvotu saskaņā ar Kristus mācību, tad Indijā nebūtu neviena hinduista.”

Mūsu iespēja ir veltīt visas pūles, laiku un spēku, lai īstenotu dzīvē Kristus mācību un kalpošanu, piedzīvojot vēl nebijušu Svētā Gara vadītu atmodu.

Novēlu visiem Dieva draugiem svētīgu un sekmīgu jauno mācību gadu Kristus mīlestības skolā!

Gaidāmie pasākumi

4.- 5. oktobris

Transeiropas divīzijas Sieviešu kalpošanas nodaļas apmācības seminārs.

31. oktobris - 2. novembris

CM un PM vadītāju garīgās un profesionālas izaugsmes seminārs.

16. novembris

Seminārs bērnu skolotājiem.

29. novembris

Ceļa meklētāju sabats.

Pateicība

Mūsu ģimenes grib pateikties adventistu Aizkraukles draudzei par iespēju vienmēr sajusies gaidītiem dievkalpojumiem un laipno uzņemšanu. Īpašs paldies sakāms bērnu Bībeles skolas vadītājam Līgai Ondzulei par interesantām mācībām mūsu jaunākajai paaudzei – gan bērniem, gan mazbērniem-, labdarības akciju organizatorei Sarmītei Laubertei, draudzes mācītājam Ainim Kaspāram par aizkustinošiem svētbrižiem, spēju iemācīt mīlestību gan uz Dievu, gan līdzcilvēkiem. Mūsu ģimenēm tas ir ļoti palīdzējis garīgi un fiziski tikt pāri dažādām dzīves raizēm.

Pateicamies draudzei par sniegto palīdzību ar mums tik ļoti vajadzīgām lietām – apģērbu, apaviem, pārtiku un citām noderīgām sadzīviskām lietām. Pateicoties jūsu dāvanām, arī mūsu bērni piedzīvo laimes brīžus, par ko vislielākais prieks. Un mēs paši mēdzam padalīties ar citām ģimenēm no tā, kas lieks, iekrājies. Liels paldies visiem, kas, nežēlojot savu laiku un spēkus, allaž mums palīdzat!

Ar cieņu,

Velta Ikauniece, omīte septiņiem mazbērniem

Jautrīte Neija, divu bērnu māmiņa

Skolas gaitas uzsākot

Brīnišķīgu 1. septembra aizlūgšanas dienu piedzīvoja Rīgas 1. draudzes pirmklasnieki un klātesošie skolnieki 30 augusta sabatā, kad draudzes mācītājs Ivo Roderts un Laura Vendele sirsnīgi sveica pirmklasniekus, un visa draudze kopā aizlūdza par jauno mācību gadu.

Nu jau septembris rit pilnā sparā, un no dažādām Latvijas draudzēm bērniņi devušies iekarot zināšanu kalnus. Sūtot bērnu pirmajā klasē, vienmēr rodas jautājums par skolas izvēli. Cik pamatots ir apgalvojums, ka viss atkarīgs no skolas, kurās mācīsies bērns? Pārdomās dalās Elvijas mamma Mairita Tuce:

„Atšķirībā no pirmklasniekiem, kuri vēl tikai pirmo reizi uzzinās savas skolas nosaukumu un atrašanās vietu, Elvija mācēja atbildēt, kurā skoliņā un kādā klasītē viņu jau gaidīs draugi – Rīgas Pļavnieku pamatskolā, jo tā ir vienīgā skola Pļavniekos un atrodas 100m no mājas; Elvijas māsa jau tur mācās; šajā skolā Elvija apmeklē *taekvondo* nodarbības. Būs iespēja no pirmās klases apgūt angļu un krievu valodu, ko Elvija vēlējas. Viņai patīk matemātika, un šajā skolā ir pirmā klase, kura ir ar matemātikas novirzienu. Tajā tad arī Elvija mācīsies.”

Daniels šogad vērs 3. klases durvis Rīgas Kultūras vidusskolā, un viņa māmiņa Anitra Roze par sava dēliņa 1. septembra iespaidiem mums raksta šādi:

„Daniela 1. septembra iespaids bija ļoti pozitīvi. Sākumā gan neliels uztraukums – kā viss būs, taču, nonākot skolā, pāri visam bija prieks par atkal satikšanos. Skolotāja bija ļoti jauki izdomājusi 1. septembra pasākumu, bija ļoti piedomāts gan par klases noformējumu, gan dāvaniņām katram bērnam. Īpaša uzmanība tika pievērsta katram, jo aizraujošā veidā bija iespēja pastāstīt citiem klases-

biedriem par vasaras interesantākajiem piedzīvojumiem, skolotāja bija izdomājusi arī aizraujošu un jautru spēli, lai diena tiešām paliktu atmiņā kā jauki svētki gan bērniem, gan vecākiem. Kāpēc izvēlējamies Rīgas Kultūru vidusskolu? Savulaik tā veidojās, apvienojot Rīgas Kristīgo skolu un Rīgas Japāņu skolu. Šķita, ka tur būs kristīga vide, tomēr tas nepiepildījās. Saistīja tas, ka vairākas mūsu draudzes māsas strādā (vai strādāja) par skolotājām šajā skolā. Uzmanības vērts likās arī skolas piedāvājums – iespēja apgūt vairāk svešvalodu nekā piedāvā citur, tostarp eksotiskās valodas, arī tas, ka skola ir relatīvi nesen remontēta, tai ir droša, noslēgta teritorija. Sava nozīme bija arī draugu bērniem, kas jau mācījās šai skolā, un viņu ieteikumiem. Protams, nozīme ir arī skolas novietojumam, ērtai nokļūšanai skolā. Visādā ziņā nenozēloju skolas izvēli.”

Lai kāda skola mūsu bērniem vērtu savas durvis, neaizmirsīsim Lielā skolotāja klātbūtni un lūgšanu spēku!

Guntra Ruško, Rīgas 1. draudze

■ No četrām debess pusēm

Draudzes pēcpusdiena 16. augustā sākās neparasti. Ieejot zālē, mēs redzējām pasaules karti. Pasākuma vadītāja pastāstīja, ka bērni ienesīs augus, tos varēs aplūkot, pasmaržot, pat pataustīt, un pēc tam būs jāpasaka, kā tos sauc. Tā arī darījām. Nebija grūti atpazīt asteres, lauvmutītes, pelargonijas un citus augus. Kad bija nosaukta pareizā atbilde, auga attēls un nosaukums parādījās uz ekrāna.

Sekoja nākamais jautājums – kur ir šī auga „dzimtene”? Ne jau visi zinājām, ka gan lilijas, gan mežrozītes savvaļā sastopamas tikai ziemeļu puslodē, ka apelsīnu dzimtene ir Ķīna, bet Eiropā tie „ieradušies” no Indijas, pateicoties Aleksandram Lielajam. Ja bijām nosaukuši pareizo valsti, uz kartes iedegās uguntiņa.

Trešais jautājums bija „āķīgs”. Vai pelargonijām ir „radniecības” Latvijā? Kurās valstīs spārņņus pārtikā lietoja jau pirms 4000 gadiem? Ko nozīmē nosaukums floksi – *phloks*? Kādēļ dālijām ir divi nosaukumi? Tā mēs sevi pārbaudījām par 24 augiem.

Pēc pasākuma uzdevu jautājumus:

Daina, kā radās ideja par šādu pasākumu?

Jau no bērniības mani interesēja augi. Pirmo grāmatu par augiem – N. Verziļina „Ceļojums ar mājas augiem” – es saņēmu kā dāvanu desmit gadu vecumā. Toreiz es neko nezināju par Dievu un radīšanu, bet sapratu, cik augi ir sarežģīti un cik tie ir skaisti. Šajā pēcpusdienā es gribēju arī draudzei kaut nedaudz atklāt šo Dieva žēlastību, kā Viņš ir rūpējies, lai arī pēc grēka plūdiem, kad radās tuksneši, kalni, purvi, visur augtu augi par svētību cilvēkiem.

Sandra, kad gatavoji šo prezentāciju un meklēji attēlus, vai biji par kaut ko izbrīnīta?

Jā, es domāju, ka vilkvālītes un kalnes ir viens un tas pats augs, bet izrādījās, ka tie ir dažādi augi. Patīkams pārsteigums bija, kad, meklējot begonijas attēlu, atklāju, ka augs uz mana galda darbā ir begonija.

Astra, vai tu pasākumā uzzināji ko jaunu, vai tev bija kāds pārsteigums?

Pārsteigums bija, ka visiem zināmā kalme pie mums ir „atceļojusi” no Turcijas. Ceļojums augu pasaulē ir beidzies, bet cik daudz svētīga un skaista Dievs ir radījis ap mums, kas aicina jaunos ceļojumos!

Amanda Būmeistare Tukuma draudzē

■ Imantnieku vasara

30. augusta dievkalpojums Rīgas 3. draudzē (Imantā) bija ļoti īpašs, orientēts uz bērniem. Kopīgi atskatījāmies, kā mūsu bērniem, vecākiem un skolotājiem bija veicies Latvijas Ceļa un Piedzīvojumu meklētāju nometnē. Tāpat četriem no mums bija iespējams būt Transeiropas divīzijas organizētajā CM nometnē Nīderlandē un dalīties iespaidos arī par šo pasākumu.

Varējām prezentācijās aplūkot nometnes bildes, kā arī uzzināt bērnu un vecāku atsauksmes par Latvijas nometni. Lūk, dažas no tām.

Lauris: „Nometnē ļoti patika peldēt, un lielais pārgājiens, kas bija interesants un jautrs. No nodarbībām visvairāk patika ZIEPES. Patika, ka bija tīra daba un varēja gulēt teltīs.”

Dāvids: „Man patika, ka nometnē bija vakara sanāksmes ar foršiem uzvedumiem Lielajā teltī. Mūsu klubā saimnieces ļoti garšīgi ēdināja.”

Līna: „No nodarbībām man visvairāk patika Ķīmija, jo varējām taisīt eksperimentus. Protams, patika pārgājiens, kas bija ļoti īpašs, jo varējām aplūkot vēsturiskas vietas. Es ieguvu arī jaunus draugus, ar kuriem vēl tagad uzturu sakarus.”

Jānis: „No nodarbībām man patika Akrobātika. Vakaros bija forši būt pie uguns-kura, dzert tēju ar cepumiem un klausīties stāstiņus. Vēl ļoti patika pārgājiens.”

Uldis: „Labu ierosmi dienai man deva vadītāju sanāksmes pl. 6:30 no rīta. Patika arī pārgājiens, īpaši pārcelšanās ar plostiem uz Ezerpili. Ļoti vienojošas bija atklāšanas un noslēguma ceremonijas ar himnu dziedāšanu.”

Tā kā tūlīt daudziem bērniem bija jāatsāk skolas gaitas, tad draudze kopīgi vienojās īpašā aizlūgšanā par skolniekiem un arī par Ceļa meklētāju kluba darbu. Bērni saņēma arī nelielas dāvanīņas no draudzes. Pēc tam sekoja draudzes mācītāja Āvo svētruna par uzklaustām lūgšanām saistībā ar nometnēm. Ceļā uz Nīderlandi Āvo bija jāvada kravas mašīna pa sauszemi, un pirms došanās uz kuģa notika kravu apskate. Viņam šķita, ka nebūs labi, jo viņa mašīna ir piekrauta stāvgrūdām, turklāt tajā ir vairāki baloni, kurus faktiski ir aizliegts pārvadāt. To visu bija pamanījis viens brālis, kurš vairākiem paziņoja, ka nu ir ļoti jālūdz, jo Āvo ir nepatīkšanās, un vairāki sāka dedzīgi lūgt. Pienāca Āvo mašīnas kārtā. Viņš atvēra kravu un aizvēra acis, lai neredzētu, kas tālāk notiks. Bet pārbaudes veicējs, ieraudzījis piekrauto mašīnu, vispār neko neapskatīja un atļāva braukt tālāk. Tā Dievs rūpējās par saviem bērniem, atbildot uz lūgšanām un izvedot no vissarežģītākajām situācijām. Pēc dievkalpojuma kāda māmiņa, kas nav draudzes locekle (viņas meita nav draudzē, un otra meitene ir aizbildniecībā) man pienāca klāt un teica īpašu paldies par nometni, jo pēc nometnes meitenes bija mainījušās uz labo pusi un tagad savā starpā spēja labi saprasties. Slava un pateicība Debestēvam, ka viņš mūsu draudzes vecākiem dod labo gribu un katru gadu pašķir iespējas atrast laiku nometnei, ka varam piedzīvot brīnišķīgus brīžus viens ar otru un ar Dievu! Jauki, ka jau vairākus gadus varam nometnē zem viena jumta labi sadzīvot kopā ar mīļajiem jēlgavniekiem, sadalot draudzīgi visus pienākumus un abpusēji sniedzot atbalstu. Liels paldies arī Rīgas 3. draudzes locekļiem, kuri vienmēr dāsni ziedo, lai atbals-tītu finansiāli mūsu kluba došanos uz nometni.

Mārīte Lipska, Rīgas 3. draudze

Latvieši NĪDERLANDĒ

Guntra Ruško,
Rīgas 1. draudze

No 29. jūlija līdz 5. augustam vairāk nekā 100 „Ceļa meklētāji” no Latvijas pulcējās Ommen pilsētā Nīderlandē, lai pilsētas meža parkā jeb Gilwell Ada ir Hove, kurš šādiem pasākumiem paredzēts, piedalītos kārtējā TED organizētā CM nometnē.

„TED Pathfinder Camporee” nometnes tiek rīkotas ik četros gados.

Atklāšanas ceremonijā Ģenerālkonferences CM direktors Jonatans Tehels Subirada iedrošināja jauniešus nākt Dievam tuvāk un tuvāk, lai mūsu problēmas kļūtu arvien mazākas un mazākas, līdzīgi kā helikopterā, kurā paceļoties lejā stāvošie kļūst arvien mazāki un mazāki, bet lielais Dievs ir mūžam nemainīgi liels, kā Rakstos teikts: vakar, šodien un mūžīgi (Ebr 13:8).

Nīderlandes nometne visu vecumu klātesošajiem solījās būt fantastisks, starptautiskas pieredzes piedzīvojums, bagāts ar fiziskajām un garīgajām aktivitātēm un Bībeles mācību.

Ommen pilsēta ar mazāk nekā 20000 iedzīvotāju ir viena no mazākajām pilsētām Nīderlandes ziemeļaustrumu daļā. Cauri šai pilsētai plūst upe Jordāna, tā piesaista daudz tūristu un ir bagāta ar kempingiem, viesnīcām un atpūtas parkiem, kuri tiek izvēlēti masu pasākumiem. TED Pathfinder Campo-

ree nometnē sarunu valoda bija angļu, Latvijas klubiem sapulcēs notiekošo tulkoja Madra Daukste, un tas palīdzēja nepalaist garām nevienu vērtīgu domu un vārdu.

Lai arī mēs nepalaistu garām nometnē piedzīvoto un iegūto, palūdzām, lai

klubu biedri uzraksta paši. Daļu publicēsim, bet daļu pārstāstīšu, jo izdzīvotais jau nekur nepazūd.

Kristīne Kunkule, Ventspils:

“Man ļoti patika. Šajā nometnē visjaucākie bija vakari, kad visas valstis sa-

nāca kopā, lai slavētu Dievu, dziedātu brīnišķīgas dziesmas, kā arī klausītos mācītāja Jonatana interesantajās un aizraujošajās svētrunās. Šīs svētrunas tiešām bija pamācošas un viegli saprotamas.

Arī nodarbības bija interesantas un dažādas. Katrs varēja izvēlēties sev vispiemērotākās. Bija gan tādas nodarbības, kurās jādomā, gan tādas, kurās praktiski strādāt.

Pluss šai nometnei bija tas, ka tā atradās tuvu pilsētai. Varēja apskatīt arī kaut ko no pašas Nīderlandes, ne tikai no nometnes vietas.”

Amanda Sproģe, Cēsis, „Sadraudzība”: Pirms 4 gadiem biju Somijas nometnē. Lai gan tur biju vēl maza un vairāk turējos pie mammas nekā meklēju jaunus draugus, tomēr jau tad sapratu, ka es būšu arī Nīderlandē. Šī noteikti bija labākā CM nometne, kurā esmu bijusi. Visvairāk man patika draudzīgā atmosfēra, kas tur valdīja. Nevarēja redzēt nevienu bēdīgu vai neapmierinātu seju, ja vien peles nebija apēdušas kādas pusdienas vai lietūs izmērcējis mīļākās botes. Visur bija jūtama Dieva klātbūtne. Ja agrāk es apņēmos ko mainīt savā dzīvē, tad reti kad izjutu spēka pieplūdumu, un parasti savu apņemšanos atmetu pēc vienas vai dažām dienām. Taču šajā nometnē es sajutu ko īpašu. Kādā vakara sanāksmē mācītājs lika katram izteikt apņemšanos. Tajā brīdī manī pieauga spēks, un es uzreiz sapratu, ka Dievs ir dzirdējis manu apņem-

šanos un Viņš būs ar mani, kamēr es to piepildīšu.

Mācības un aktivitātes nometnē mijās ar brīvo laiku, kuru varēja izmantot pēc savas patikas. Mēs ar Kristīni Pavāri no Jelgavas draudzes pateicamies visiem, kuri tai laikā palīdzēja virtuves darbos, telšu celtniecībā, ūdens piegādē, mobilo sakaru atjaunošanā un, protams, nakts dežūrās. Liels paldies CM vadītājam Gunai Rīmenai, Zanei Irmejai un draudzes locekļu aizlūgumiem, jo šajās dienās varēja just, ka Dieva roka valdīja pār visu, un, lai nu cik Jonatand būtu aizņemts, Baltijss ūnijas Apvienotajā rīta dievkalpojumā viņš izteicās, ka labprāt ierastos Latvijā. Tad nu turpināsim lūgt par šo Dievam nosūtīto sirds vēlmi.

Arī Jelgavas Bebrēni sapņoja par CM nometni Nīderlandē. Nu tas piepildījās, pateicoties lūgšanām, naudas krāšanai, vecāku atbalstam un Dieva vadībai. Līvai šis ceļojums veicināja ciešākas draudzības saites ar Latvijas CM. Laila piedzīvoja daudz pamācošus notikumus, kā, piemēram, apmaldīties nometnē, uzturēt kārtību teltī, veidot patiesas, godīgas īpašības draudzībā ar citiem. Viņai ceļojums veicināja briedumu raksturā. Dārta ar lielu prieku uzņēmās un pildīja savus pienākumus, un nometni vienmēr atcerēsies ar sajūsmu – šajā nedēļā bija tik daudz par ko pateikties Dievam! Pavārītei Kristīnei vislielākais piedzīvojums bija dzīvot peļu zemē un strādāt draudzīgākajā pavāru kolektīvā.

Šinī nometnē spēcīgi sajutu atbalstu, izpalīdzību un stiprinājumu.

Dieva brīnišķīgā un klusā balss uzrunāja vai ikkatru. Katru vakaru atjaunojās apņēmība piederēt tam, kam patiesi piederam, to iepazīstot caur Bībeles studijām, lūgšanām un sirds pazemību. Mācītāja un pasniedzēja Jonatana Tehela teiktais tika pierakstīts, bet vizuālais, kā dzīvs iespiedis atmiņā, atgādina par to, kam varam uzticēties un kad īsti būsim gatavi uzticēties saviem spēkiem, un ko sevī slēpj vārdiņi „ticēt”, „uzticēties”.

Ieva Lauka, Cēsis, „Sadraudzība”:

“Šī nometne bija mana otrā Ceļa meklētāju nometne. Vispār es nezināju, ko sagaidīt, tāpēc šo visu uztvēru kā lielu piedzīvojumu. Tagad, kad nometne ir beigusies, varu teikt, ka tā man nelika vilties. Peļu sagrauztas teltis, nogurums, bezmiegs – to visu atsver brīnišķīgā atmosfēra, kas tur valdīja. Bija jauki satikt tik daudz Ceļa meklētāju no dažādām valstīm vienkopus! Šī nometne arī bija lieliska iespēja sākt dibināt ar Dievu vēl ciešākas attiecības. Redzot, kā nometnē tika piepildītas lūgšanas, citādi nemaz nevar būt. Klausoties Jonatanā vakara sanāksmēs, katrs atrada tieši to teikumu, kas uzrunāja viņu. Tas tiešām ir brīnišķīgs cilvēks, ja spēj aizraut tik ļoti daudzus cilvēkus! Šobrīd varu būt pateicīga tai meitenei, kas man piedāvāja kļūt par Ceļa meklētāju. Šo lēmumu es nenožēloju. Daudzi

jauni draugi ir jauki, taču ja viņi visi tic Dievam, tas ir kaut kas īpašs. Tā ir īpaša, neredzama saikne, kas mūs visus vieno. Tā ir Dieva mīlestība pret ikkatru. Šī noteikti nebūs mana pēdējā noņemte, taču tā paliks manā atmiņā ilgi.” Šādas un vairāk nekā 100 dalībnieku

lodā, un patika arī laiks, ko pavadījām ceļā – braucām gan ar autobusu, gan ar prāmi. Ļoti patika palīdzēt būvēt ēdināšanas telti un iet pakaļ kokmateriāliem. Patika spēle „Getting to know you”, un forši bija staigāt pa citu valstu klubiem un vākt zīmogus. Tā tik tiešām bija ļoti

jumu un kristībām. Bija interesantas stacijas, īpaši man patika otrā stacija – mēs rakstījām savus grēkus, un priesteri tos sadedzināja –, un pēdējā – taisījām lielos vīnogu ķekarus no piepūšamiem baloniem. Un vēl man patika, kā mūs baroja – bija garšīgi, un vienu vakaru pie tējas mēs pat dabūjām paštaisīto saldējumu!”

licības tika pārspriestas mājupceļā. Nometnes aktivitātes ļāva iegūt piemiņas simbolus, kuri nu lepni rindojas uz katra dalībnieka plecu lentas. Komas aktivitātes un personiskie sasniegumi bijā tā vērti, lai jau jaunībā uzsāktu darbu pie sava iekšējā „es” pārveidošanas. Katrs Ceļa meklētājs bija ieguvējs. Vienojošā, kopīgā nakts ugunsкура liesmas, lipīgās dziesmas, piemēram, „Hei Luli, hei luli...”, balti un melni bērni, pieaugušie un mazie, kas vienojušies kopīgā dziedāšanā un lūgšanā... Mēs visi piedzīvojām Dieva varenību un atbildes uz lūgšanām.

Rainers, 11 gadi, Ogre:

“Man šajā nometnē patika visas aktivitātes, patika iepazīties ar jauniem cilvēkiem no citām valstīm, runāt angļu va-

laba nometne! Un es izlēmu nākamgad kristīties!”

Šogad Tīrgus diena bija viens no tiem notikumiem Ceļa meklētāju nometnes dzīvē, kas mācīja žēlsirdību un iejūtību pret tuvāko, jo tika vākti līdzekļi Haiti skolas bērniem, kuri cieta 2010.gada zemestrīcē. 18 valstu vidū Latvija savu pienesumu no Tīrgus dienas mērīja 400 eiro apmērā. Pavisam ziedojumos tika savākti vairāk nekā 12 000 eiro. Jo tika cepts un masēts, dejots un iepriekš gatavotais pārdots, dažbrīd pat neticami, ka tik daudz talantu Dievs dāvājis saviem bērniem.

Lilijs, 11 gadi, Iskatel:

“Vispildīgāk man palika atmiņā sabata pārgājiens – mēs gājām uz dievkalpo-

Pasaules CM direktora Jonatana Tehela dalība ik vakara lielās teltīs sanāksmēs, kristības, himnas dziedāšana un mūsu teātra uzvedums līdz asarām aizskāra ikvienu sirdi. Sabats, nedēļas septītā diena, bija arī nometnes kulminācijas diena, kurai gatavojās visi, kas cerēja ieraudzīt brīnumu, un tas arī notika. Bet lasām tālāk.

Emīlija Reznikova, CM Klubs “7”:

“Sabats iesākās ar ierastajām brokastīm un gatavošanos īpašajam sabata pārgājienu. Šis nebija parasts pārgājiens – mēs ceļā devāmies gluži kā Israēla tauta savā ceļojumā uz Kanaāna zemi. Pa ceļam pirmajā pieturā mūs sagaidīja Mozus, nākamajā redzējām vara čūsku, ceļojām arī pie Jērikas robežas, kad vēl pēc vairākām pieturām visbeidzot mūs sagaidīja milzīgi vīnogu ķekari no Kanaāna zemes, kurus bija atnesuši sūtītie izlūki. Mūsu pēdējā pietura un arī vieta, kur norisinājās sabata dievkalpojums un kristības, bija amfiteātris. Īpaši bija redzēt, ka gandrīz visas ~3000 vietas bija aizpildītas ar Ceļa meklētājiem un viņu vadītājiem, kas bija ieradušies, lai slavētu Dievu viņa iesvētītajā sabata dienā. Dievkalpojuma galvenā tēma bija drosme. Gan svētrunā, gan arī teātrī, kurā latviešu aktieri darīja labāk saprotamu šo stāstu no Bībeles, kad varējām arī redzēt drosmīgos Kālebu un Jozua, kas pastāvēja līdz galam, lai gan citi izlūki

un visa tauta neticēja, ka viņi var apsolītajā Kānaāna zemē nokļūt. Sekoja svētruna, kurā Jonatans Tehels Subirada aicināja arī mūs ņemt piemēru no šiem diviem Bībeles personāžiem, lai kāds būtu apkārtējo viedoklis, stāvēt stipri par savu pārliecību – ticību Dievam. Pēc svētrunas bija laiks kristībām, kurās 4 jaunieši apliecināja savu uzticī-

bu Dievam. Kristības bija ļoti īpašas un sirsnīgas dažādu iemeslu dēļ. Viens no tiem bija, ka arī Jonatanam šī bija īpaša reize, jo jau pēc mēneša viņš kristīs savas meitiņas.

Pēc sirsnīgas jaun kristīto apsveikšanas priekšā aicināja visus tos, kuri kristījies pēdējā gada laikā, un par viņiem tika izteikta īpaša aizlūgšana, un arī aicinājums draudzei neaizmirst jaun kristītos un rūpēties par viņiem arī pēc kristībām.

Sabats man personīgi deva daudz iespaidus – pārgājiena laikā varēju labāk izjust to, kas, lasot vien, nav tik saprotami – varēju saprast, kā jutās Israēla tauta, kad ceļoja pa tuksnesi – noguruši, ar mantām uz pleciem un dienām un naktīm ejot, ejot un ejot – sapratu, ka tādā stadijā ir ļoti viegli sākt kurnēt. Un arī vairāk sapratu, kā varēja justies Mozus, kad tauta tik daudz reižu, par spīti tam, ka Dievs darīja brīnumainas lietas, novērsās no visuvarenā un mīlošā Dieva. Kā arī svētruna iedvesmoja padomāt, cik drosmīga pati esmu savā ikdienā, pastāvēt par ticību Dievam. Sabats nometnē bija piedzīvojumiem, Dieva svētībā un klātbūtnes papildīts! Gandrīz vai katru dienu no lielās skatuves atskanēja iepriecinājuma un patei-

cības vēstis. Tādas tās saņēma arī Latvijas pārstāvji. Pateicība Dievam par talantīgajiem teātra uzvedumiem, par Nacionālajā dienā sniegtajiem priekšnesumiem, par STAF palīgiem.

Nodarbību diapazons daudzveidība jaunajiem Ceļa meklētājiem pavēra viņu iespēju robežas, apzinoties Dieva dāvāto talantu daudzveidību gan

Bībeles notikumu zināšanās, gan pel-dēšanas, skriešanas un kāpšanas izturības disciplīnās. Atklājās atjautības, veiklības un izturības pierādījumi nakts pārgājienā. Radās iespēja iegūt trofeju, mācoties bungu spēli, veidojot ar rokām piemiņas lietišas. Nometnē notiekošais attaisnoja sapņus un cerības.

Ērglēnieši:

– Vislabāk šajā nometnē patika, ka mēs, latvieši, bijām kā viena ģimene.

Ļoti patika teātrīši, jo tie bija interesanti un smieklīgi. Paldies Ingai, Agrim un Edgaram! Bībeles rīta pētīšana bija superīga, jo uzzināju daudz ko jaunu. Mācītāja uzrunas bija īsas un konkrētas, tas patika, un arī tas, ka stāsti bija no viņa dzīves. Jauki bija tas, ka šajā nometnē visi sasveicinājās.

– Šajā nometnē es mācījos uzticēties, pieņemt citus, pacietību, drosmi, cerību, kā sekot Jēzum. Tas sagādā grūtības, bet tomēr Dievs darīja lielas lietas. Šī man bija pirmā nometne!

– Man patika aktivitātes, un es varēju iegūt jaunus draugus. Šo nometni ļoti gaidīju, jo vēlējies satikt draugus, kurus biju iepazinusi iepriekšējā nometnē Somijā. Un nometne atstāja jaukas un patīkamas atmiņas.

Man patika pērlīšu spēle, kur bija jāiet pie citu valstu jauniešiem un jāmaina pērlītes. Varējām sarunāties un sadraudzēties. Man patika amfiteātris, jo tur mēs daudz dziedājām. Dievs šajā nometnē atbildēja daudzas lūgšanas. Sapratu, ka uz Dievu var paļauties pilnīgi visās situācijās un Dievs var atrisināt pilnīgi visas manas problēmas. Pārbaudījumi, grūtības un neērtas situācijas ved tuvāk pie Dieva. Un tas ir tas, ko es vēlos!

Vārdu Dievs katra tauta izrunā un raksta citādi, bet visiem Ceļa meklētājiem Viņš ir vienīgas, trīsvienīgais Dievs Tēvs, Dēls un Svētais Gars. Katrai nometnes komandai nu mantojumā ir neliela pērlīšu virtene ar vārdu „Dievs”, kas būs kā kontaktu vizītkarte, tiekoties 2018. gadā Lielbritānijā ar jau iepazītajiem draugiem.

Uzklausi TĀ KUNGA VĀRDU!

Maina Roderte
Rīgas 7. draudze

Šā gada plašākais pasākums Rīgas 7. draudzē bija 80 gadu jubileja. Dzīvojam vēl skaistās atmiņās, bet jaunas vajadzības un pienākumi ierauj mūs dzīves virpulī; turpinās tikšanās ar cilvēkiem, notiek aizlūgšanas, Bībeles stundas, raidījumu ieraksti un kārtējie dievkalpojumi. No visa tā, kas mūs sasildīja un aplaimoja jubilejā, pašu galveno vēlos līdzdalīt arī Tev, mīlo AV lasītāj.

Svētku programmas norise bija saprātīgi sadalīta uz vairāku atbildīgo pleciem, kas ienesa dažādību un rūpīgāku sagatavošanās iespēju. Un šīs lielākās vai mazākās programmas daļas ar atbilstošām dziesmām sasaistīja un papildināja kora „Adventus” dziedājums. Kora dziesmas Dieva žēlastībā izskanēja ar vienotu spēku un dedzību. Dieva Gars un dziesmu vārdos ietvertā ideja, ceram, uzrunāja arī pieaicinātos mūziķus – čellistus Maiju Liepiņu un

apmeklēt? Tādam, kas tikko kristijies? Kas nupat atstājis bērnu sabatskolas solu? Kā latviešu vidē jūtas armēniete? Kāpēc daži jaunieši no citām draudzēm ir regulāri šeit? Kā sludinātāja sieva un viņas ģimene vērtē draudzes garu un attieksmi un ko devusi draudze tam, kas tajā jau nosirmojis?

Visām liecībām kopīgais bija tas, ka tieši draudzes locekļu piedzīvojumi un liecības, Svēto Rakstu studijas un draudzes aizlūgšanas ir uzrunājušas un

apzīmogoti. Šīs divas prasības veido draudzes garu un ir ļāvušas arī man, tādām impulsīvam un nesavaldīgam, mainīties un būt pilntiesīgam šīs kristīgās sadraudzības loceklim – noslēgumā teica brālis Aivars. Ikviens, kas atsaucas šim Garam, sajūt mieru, prieku, mīlestību un ir labprātīgs te palikt, tās bija visu liecību rezumējums.

Sabatskolas tēma par draudzes pamatu un vienotību bija ļoti piemērota šai svētku reizei, un to vadīja draudzes gans Andris Pešelis. Uz viņa jautājumiem atbildēja klātesošie un bijušie draudzes darbinieki: Alfrēds Jākobsons, Armands Bērziņš, Ojārs Incenbergs un Vilnis Latgalis. Tas, ka citu pamatu neviens nevar likt kā to, kas jau ir likts, proti, Jēzu Kristu (1Kor.3:11), tika spēcīgi nopamatots uz rakstiem, atbilstoši mācītāju līmenim. Izcelta tika draudzes vienotības ciešā saistība ar draudzes pamatu – Kristu.

Tā kā visi klātesošie bijušie draudzes darbinieki jau atradās priekšā, tad brālis Andris Pešelis arī viņiem izteica pateicību, pasniedzot albumus ar dažiem foto no viņu kalpošanas laika draudzē. Daudz dzirdētā, dziedātā vīru kora dziesma „Dieva draudze, stāvi droši, pilsēt’s kalnā esi tu, lai no tevis gaisma spoži grēku tumsā spīdētu. Tu uz Kristu dibināta, mūžam būs tev pastāvēt, Dieva vārdā stiprināta, spēsi cīņā uzvarēt” noslēdza dievkalpojuma pirmo daļu.

Draudzi svētkos uzrunāja Latvijas adventistu draudžu savienības vadītājs Vilnis Latgalis. (Viņš ir kristīts Rīgas 7. draudzē.) Izjūtot savu lielo atbildību, viņš aicināja tiekties pēc svarīgākā, pēc Kristus līdzības un Gara augļa dzīvē,

Kārli Klotiņu, flautistu Helmutu Zāberu un vijolnieku Gidonu Grīnbergu, tiešām tik krāšņu pavadījumu koris līdz šim vēl nebija piedzīvojis nekad.

Kas būtu svētki bez dzīvām liecībām par Dieva mīlestību un vadību aizvadītajos gados?! Tāpēc, izskanot sākuma dziesmām, bija iespējams dzirdēt septiņas dažādu cilvēku liecības. Ko draudze dod tam, kas pavisam nesen sācis to

devušas vajadzības sajūtu pēc draudzes kopības. Ienākot visi ir sajutuši citu garu nekā to tur, ārpusē. Kas veido šo citu garu? Draudzē valdošais un noteicošais Dieva Vārds, kad katrs domā par pilnīgo Paraugu un kā sasniegt to, lai Gara auglis parādās dzīvē. Šie daudzie gadi draudzē ir devuši atziņu, ka tie, kas nostājas pret ļaunumu un grēku, un arī tie, kam ir šī līdzība ar Kristu, tiks

it visā paaugstinot Kristu. Noslēdzot savu uzrunu, kopā ar mantzini un sekretāri savienības vārdā draudzei tika dāvāti septiņi Gara zobenī – „Nododu tos jūsu prasmīgajās rokās,” sacīja brālis Latgalis.

Svētku dievkalpojuma pēdējai dziesmai izskanot, pulkstenis rādīja, ka pagājušas četras stundas. Tomēr ļaudis neizklīda,

stāstīja savu atgriešanos draudzē pēc daudzu gadu prombūtnes. Šodien viņš slavē Dievu par to, ka ir atkal mājās.

Jā, svētki beigušies. Ir jau vakars, bet vēl pirms gulētiešanas ieslēdzu datoru, un tur mani gaida pl.21:37 rakstīta vēstulīte: „Šodien kopā ar ģimenīti biju Jūsu draudzes skaistajā jubilejas pasākumā, kur Emīlija deklamēja A. Zēberga dze-

Gara inspirētās patiesības no Daniēla un Atklāsmes grāmatām draudzei nodrošina iespēju ar pārliecību pasludināt, kāds būs grēka vēstures noslēgums.

Tomēr mūsu Debesu Tēvs ir sarūpējis savai tautai daudz labu un skaistu piemēru, atmiņu un iedrošinājumu, lai šīs īslaicīgās grūtības neaizēno neizsakāmi jauko godību, iespējas un mantojumu Viņa valstībā.

„Jau savā dzimšanas brīdī adventisms ir radījis kopš Vasarsvētkiem vislielāko ticības un darbu parādi. Ticīgie vārdu ticība bija pacēlušī pāri tās virsotnēm. Tie bija ne tikai ticējuši Kristum, tie bija sagaidījuši, ka redzēs Viņu, un šī notikuma izredzes tiem kļuva daudz reālākas par dzīvi uz šīs zemes.” „Mēs gatavojamies sastapt Viņu, kurš, svēto eņģeļu pavadīts, parādīsies debesu padebešos, lai dotu mums nemirstību. Tas bija svinīgs laiks, piemērs tam, ko patiešām nozīmē ticēt, ka Jēzus nāks. Vecās kļūdas tika izlabotas, daudzi nožēlā un pazemībā meklēja to Kungu. Tieksmes, kas tik ilgi bija pieķērušās zemes lietām, tagad tika pievērstas Debesīm. Tika nojaukti lepnuma un noslēgtības žogi. Bieži bija dzirdamas nopietnas aizlūgšanas, atskanēja dziļi izjusti ticības apliecinājumi, un ģimenes locekļi strādāja savu mīlo atpestīšanas labā. Un kāds bija rezultāts? Tāds liecināšanas spēks, kas vēl gan tiek

vēl turpinājās sarunas un pārrunas, satikšanās un iepazīšanās draudzes mājas pagalmā. Laiks bija brīnišķīgs, nelija un nebija arī karsts. Par ko runāja vēl, satiekoties viens ar otru?

Saņēmām brīnišķīgus apsveikumus no vairākām mūsu draudzēm. Mūsu vecākā māsa, Rīgas 1. draudze, kuru pārstāvēja brālis Ainārs Līcītis, un tās vadība bija sarūpējuši ne tikai apsveikuma vārdus un ziedus, bet arī dāvanu – skaistu laikrādi. Mums patiesi tas bija ļoti vajadzīgs, par ko izsakām īpašu pateicību! Alberts Sokolovskis no Slokas draudzes savā apsveikumā atgādināja par pirmo akmeni, kas tika mests pret mūsu dievnama logu. Simboliski tas sasaucās ar rakstu vietu, ka „visi, kas grib dievbijīgi dzīvot, tiks vajāti...”.

Bet Aivars Kļaviņš, kas kādu laiku bija 7. draudzes loceklis, atzinīgi novērtēja to, ka, paaudzēm nomainoties, nav pazudusi veselīgā, septītajai draudzei raksturīgā mērķtiecība un uz Rakstiem balstītā pastāvība. Šo stafeti ir pārņēmis arī pašreizējais draudzes kodols. Smiltenes draudzes pārstāvja Anša Avišana redzējums mazliet atšķīrās ar to, ka viņš mūs vēroja kā Cīanas ceļiniekus, kas cīnās jaunības degsmē, tāpēc arī mēs, vecie, tikām nosaukti par jauniešiem.

Arī mums pašiem bija ko līdzdalīt, par ko pateikties, un brālis Alfons Krieviņš

joli par draudzi. Varbūt Jūs varētu man uzrakstīt to un atsūtīt vēstulītē draugos.. Svētku noskaņa vēl ir arī manā sirdī. Noslēguma dziesmas laikā bija sajūta kā tad, kad mūsu Kungs būs atnācis!”

Kāpēc mēs mīlam šo draudzi, kāpēc tik daudz mīlu vārdu, kāpēc ar sirds asinīm tai ir rakstītas dzejas un dziesmas?

Tāpēc, ka adventistu draudzes izcelsme, sūtība jeb misija un mācība ir saņēmusi apliecinājumu no debesīm, ka tā ir pēdējā reformācijas kustība. Citas vairs nebūs. Pats Dievs stāvēja pie tās šūpuļa un iedeva draudzei pilnu evaņģēlisko gaismu par vareno Glābšanas darbu. Svētā

atdarināts, bet reti kad sasniegts. Lielī ļaužu pulki ar aizturētu elpu klausījās svinīgajos vārdos. Likās, ka Debesis un Zeme bija tuvojušās viena otrai.

Ja draudze būtu turpinājusi iet šo ceļu, tad nebūtu nekas tāds, ko tā nespētu izdarīt.”

Šodien mēs varam šo piedzīvojumu atkārtot. Darīsim to! Mēs esam gandrīz jau Mājās!

Līga Vērdiņa
Līvānu draudzē

Bērnu piepildīta DRAUDZE LĪVĀNOS

30. augusta sabatā Līvānu mazajā draudzē notika īpašs dievkalpojums, uz kuru tika aicināti Līvānu pilsētas bērni no ģimenēm, kas pakļautas sociālajam riskam – daudzbērnu, trūcīgās ģimenes bērni, bērni ar īpašām vajadzībām un bērni no nepilnām ģimenēm.

Kopā 23 bērni piedalījās dievkalpojumā un izbaudīja sabata svētības, dzirdot Dieva Vārdu, minot mīklas, atbildot uz jautājumiem par Dieva Vārdā lasīto un dzirdēto, saņemot skolai noderīgas lietas, baudot sarūpēto cienastu un, pats galvenais, lūdzot mūsu debesu Tēva svētības ikdienai un mācībām.

Laimonis Tomsons sludina Dieva Vārdu.

Bērni ļoti uzmanīgi klausās un mēģina atbildēt uz jautājumiem.

Radošā darbošanās.

Bērni priecīgi par dzirdēto un paveikto.

Paldies mūsu atbildīgajiem draudzes brāļiem – Pēterim, Guntim un Arturam- par grieztajiem un pulētajiem koka zīmuliem. Paldies Laimonim Tomsonam, bet vislielākais paldies mūsu Pestītājam un Glābējam JĒZUM, kas visus mūs aicinājis būt kopā kalpojot. Mēs ticam un ceram uz Viņa drīzu nākšanu.

Juris Karčevskis
Komunikāciju nodaļa

DZĪVE PĒC NĀVES

Pravietis noraugās uz ieleju, kas pilna ar miroņu kauliem. To ir ļoti daudz, un tie ir pavisam izkaltsi. Acīmredzot, tie tur ir jau ļoti sen. Skats nav patīkams. Nekādas dzīvības, nekādas cerības. To visu aplūkojot, viņš pēkšņi dzird savādu jautājumu: “Cilvēka dēls, vai šie kauli var atdzīvoties?” Ar uzmanīgu apdomību pravietis atbild: “Kungs Dievs, tu zini pats!” Eceh. 37:2.

Tādā veidā Dievs atklāja tolaik savas tautas garīgo stāvokli. Tauta, kurai visas pasaules priekšā bija jāpārstāv dzīvais Dievs, bija nonākusi stāvoklī, kas pielīdzināms izkaltsiem kauliem. Visapkārt vērojama vienīgi nāve. Turklāt šāds stāvoklis bija valdījis jau ilgu laiku. Vai šie kauli var kļūt atkal dzīvi?

“Viņš man sacīja: “Pravieto šiem kauliem, saki tiem: jūs, izkaltsi kauli, klausieties Kunga vārdu! Kungs Dievs šiem kauliem saka tā: redzi, es iedvesīšu jums garu, un jūs atdzīvosities! Es jums uzvilksu dzīslas un apaudzēšu jūs ar miesu, es pārklāšu jūs ar ādu, un es jums došu garu, un jūs atdzīvosities – tad jūs zināsiet, ka es esmu Kungs!” Es pravietoju, kā man pavēlēts. Kad es pravietoju, sākās troksnis – redzi, kauli sakustējās un tuvojās viens otram, un es paraudzījos, un redzi – tie pārklājās dzīslām un miesu un apvilās ar ādu, bet gara tajos nebija!” Eceh. 37:4–8.

Iespaidīgs skats! Izkaltsi kauli atsaucās sludinātajiem vārdiem, tie tuvojās viens otram, bet Gara tajos joprojām nebija. Kauli bija pārklāti ar miesu un ādu. Ārēji nu viss izskatījās pavisam citādi, bet tie joprojām bija miroņi.

Kauli šodien

Ainojums par garīgu pagrimumu kļūst aktuālāks, ja atceramies gala laika Dieva tautas aprakstu. “Jo tu saki: es esmu bagāts, un man bagātības papildnam, man netrūkst nekā, bet tu nezini, ka esi nelaimīgs un nožēlojams, nabags, akls un kails.” (Atkl. 3:17). Cilvēkiem ar šādu raksturojumu pārstāvēt dzīvo Dievu ir tikpat bezcerīgi, kā izkaltsiem kauliem vai pat kauliem, kas pārklāti ar miesu un ādu, taču bez dzīvības. Savādi, ka kaut ko tādu varētu attiecināt arī uz gala laika Dieva draudzi. Uz draudzi, kura ies cauri bēdām, kādas

cilvēce nav piedzīvojusi. Draudzi, kurai ir jāsagatavo ceļš Kristus otrajai atnākšanai. Kādu liecību par Dievu pasaulei var sniegt cilvēks, kas Jēzus skatījumā pats ir nožēlojams?

“Viņš man sacīja: “Pravieto garam! Pravieto, cilvēka dēls, un saki garam: tā saka Kungs Dievs: nāc, gars, no četriem vējiem un pūt pār nokautajiem, lai tie atdzīvojas!” Un es pravietoju, kā man pavēlēts. Tad pār tiem nāca gars, tie kļuva dzīvi un nostājās uz kājām – varen liels pulks!” Eceh. 37:9,10.

Mācekļu pieredze

Kādā reizē Jēzus mēģināja izraisīt sarunu par notikumiem, kas būs spēcīgs pārbaudījums mācekļu ticībai. “Cilvēka Dēls tiks nodots cilvēku rokās, un tie viņu nonāvēs, un nonāvēts viņš trešajā dienā augšāmcelties.” Viņi nesaprata šos vārdus, bet baidījās viņu izjautāt.” (Marka 9:30–32) Kaut arī mācekļiem bija savi priekšstati par gaidāmo notikumu attīstību, Jēzus paziņojums bija pārdomu vērts. Un viņu pārdomas tiek atklātas nākamajos divos pantos: “Un, mājās pārnācis, viņš tos izjautāja: “Ko jūs pārrunājat ceļā?” Bet tie klusēja; jo tie savā starpā bija sprieduši ceļā, kurš ir lielākais.”

Kāds mācekļu ainojums šajā brīdī būtu piemērotāks – izkaltsi kauli vai kauli pārklāti ar ādu? Jautājumu par to, kuram vajadzētu būt lielākajam, pirmais uzsāka risināt sātans. Tādējādi, zināmā mērā mācekļu sarunā atklājās kaut kas sātāniskais. Šādai attieksmei vienam pret otru nav nekā kopēja ar Kristus Garu. Lai vai kā, mācekļu dzīve mums uzskatāmi atklās, kā kauli var kļūt atkal dzīvi.

Tajā reizē mācekļi Kristum neobūvēja. Tie apzinājās savu sarunu raksturu. Mācību par sevis aizliegšanu Jēzus atkārtoja atkal un atkal, bet tā ir tik pretēja ierastajam, ka, to

dzirdot, prāts vienkārši atslēdzas. Šķiet, grēcīgajai dabai ir sava veida aizsargmehānisms, lai filtrētu visu, kas varētu apdraudēt tās pozīcijas. Par kalpu neviens no viņiem nevēlējās kļūt pat vakariņās pirms Kristus nodošanas. Ne brīnumi, ne svētrunas mācekļus nepārliecināja savā raksturā kļūt pilnīgi līdzīgiem Kungam. “Ja kāds grib man sekot, tas lai aizliedz sevi, lai ņem savu krustu ik dienas un seko man.” Lk. 9:23. Mācekļu saruna apliecina, ka viņi nav gatavi sekot Jēzum, aizliedzot sevi. Visādi citādi jā, bet tikai neupurējot savu “es” ik dienas. Galu galā viņi jau bija daudz ko upurējuši, tāpēc dabiskāk, šķiet, būtu beidzot tikt skaidrībā par atalgojumu, nevis runāt par vēl lielākiem upuriem. Aizliegt sevi – tas tik ļoti neiederējās valdošajā noskaņojumā.

Kad vien kāds uzstājīgi vēlas citu vidū izcelt sevi, tas neizbēgami izraisa šķelšanos- aizvainojumu, dusmas un agresiju. Vērojot to no malas, nav iespējams rast precīzāku raksturojumu kā nedzīvi kauli jeb nožēlojama nabadzība, aklums un kailums. Tas nebūtu tik nožēlojami, ja runa nebūtu par tiem, kas Jēzu sauc par savu Kungu un pastāvīgi atrodas Viņa tuvumā. Mācekļi ne vien paši nevēlējās uzņemt savu krustu, bet mēģināja no tā atrunāt arī Jēzu. Ar rājienu, ko saņēma Pēteris par centiem atrunāt no upura pieņemšanas, Jēzus neatstāja vietu šaubām. Kas nevadās pēc Dieva gribas, rīkojas kā sātans un ir par apgrēcību pārējiem.

Gara dzīvība

“Kad es pravietoju, sākās troksnis – redzi, kauli sakustējās...” Eceh. 37:7. Jēzus izprata cīņu, kas notiek mācekļu sirdīs. Viņš sludināja, un sākās troksnis. Kauli sakustējās, bet dzīvības viņos vēl nebija. Ja izkalts kauli sāk kustēties, tas jau vien liecina par ārkārtēju spēku, kas pavada sludinātos vārdus, bet Dieva mērķis ir daudz augstāks. Savā evaņģēlijā Jānis izceļ un paskaidro kādu varenu Jēzus apgalvojumu. “Kas tic man, kā Rakstos sacīts, no tā plūdis dzīvā ūdens straumes.” To viņš sacīja par Garu, ko saņems tie, kas viņam tic. Jo Gars vēl nebija dots, tādēļ ka Jēzus vēl nebija ievests godībā.” (Jāņa 7:38, 39) Jānis paskaidro, ka mācekļi vēl nebija saņēmuši Garu. Viņš arī norāda uz iemeslu – Jēzus vēl nebija pagodināts.

Doma kļūst vēl skaidrāka, ja izlasām, ko Jānis raksta 14. nodaļā. “Un es lūgšu Tēvu, un viņš jums dos citu Aizstāvi, lai tas būtu pie jums mūžīgi, – Patiesības Garu, ko pasaule nevar saņemt, jo tā to nedz redz, nedz pazīst. Bet jūs to pazīstat, jo tas pie jums paliek un būs jūsos.” (Jāņa 14:16, 17) Citos tulkojumos vēl nepārprotamāk tiek izcelta Gara darbība šobrīd un nākotnē. Jēzus mācekļiem paskaidro, ka Gars šobrīd ir ar viņiem, bet vēlāk būs viņos. Kā to saprast? Vai šajā gadījumā ir tik būtiski pievērst uzmanību, kādā gramatiskā formā Jēzus apraksta Gara darbību? Ar mums vai mūsos, kas no tā mainās? Tikpat labi mēs varētu jautāt, kāda starpība, vai kauli ir tikai apvilkti ar miesu un ādu, vai arī tā ir dzīva miesa? Abos gadījumos neiztikt bez Gara radošā spēka, bet otrā gadījumā rezultāts daudzārt pārsniedz pirmo.

Bībele atklāj cīņu, kas notiek katra cilvēka sirdī, un to, kā Svētais Gars darbojas. Gars darbojas pie katra šajā pasaulē. Bez Viņa darbības neviens pie Dieva nav atgriezies un arī nevar atgriezties. Viņš pievērš cilvēka uzmanību, klauvē pie sirds un pārliecina par grēku. Viņš arī pārliecina, ka grēka problēma paša spēkiem nav atrisināma, tāpēc norāda uz Glābēju. Ja cilvēks ieklausās šajā balsī, “kauli sāk kustēties”, sirdsapziņa kļūst atkal jutīga, cilvēks sāk apjaust savu bezcerīgo stāvokli un vajadzību pēc dievišķas palīdzības. Cilvēks

sāk izjust ilgas pēc attiecībām ar dzīvo un vienīgo Dievu. Bet tad, vairāk iepazīstoties ar Bībelē atklātajām patiesībām, viņš nonāk pie negaidīta atklājuma, ko Jēzus pasaka skaidri un bez aplinkiem: “Ja kāds grib man sekot, tas lai aizliedz sevi, lai ņem savu krustu ik dienas un seko man.”

Gars mūsos

Tas ir negaidīts un pat radikāls pavērsiens, taču tā ir tā liktenīgā robeža, kas mums jāpārkāpj, lai, tēlaini izsakoties, Svētais Gars būtu ne tikai ar mums, bet mūsos. Citiem vārdiem, lai mēs ne tikai apzinātos, ka esam grēcinieki un mums vajadzīgs Glābējs, bet lai Glābējs būtu arī mūsu sirds Kungs, kuram mēs pakļaujamies. Lai mēs ne tikai paši sauktu pēc palīdzības, bet lai no mums plūstu dzīvā ūdens straumes, kas ir Svētais Gars mūsos. Un tās ir divas, savā spēkā un apmērā atšķirīgas Gara darbības pakāpes.

Būtu svarīgi piezīmēt, ka mans mērķis nav izskaidrot Svētā Gara darbības noslēpumaino mehānismu. Gara darbība pēc savas būtības mums ir neizprotama. Lietotās ilustrācijas ir domātas, lai labāk izprastu to, kas notiek mūsu garīgajā dzīvē, nevis lai izskaidrotu, kā burtiskā veidā Svētais Gars dara savu darbu. Mums ir svarīgi tikt skaidrībā par savas garīgās dzīves neveiksmju iemesliem un saprast Dieva atklāto risinājumu. Gluži kā Jēzus, kad Nikodēmam atklāja jaunuzdzimšanas nepieciešamību, ilustratīvi izcēla arī Svētā Gara darbu, lai garīgās dzīves likumsakarības darītu uzskatāmākas.

Krusts maina visu

Nomirt savam “es”. Vai tas ir viegli? Grāmatā Ceļš pie Kristus varam atrast šādu apgalvojumu: “Cīņa pret paša “es” ir vislielākā, kāda jebkad ir izcīnīta. Sevis nodošana, visa pakļaušana Dieva gribai prasa cīņu; bet, pirms dvēsele var tikt atjaunota svētumā, tai ir jāpadodas Dievam.” Arī mācekļu dzīve nepārprotami apliecina, ka tas nav viegli. Un līdz zināmam brīdim tas pat ir neiespējami. Mēs nekad līdz galam nespēsim pārkāpt šo robežu, kur pilnībā ļaujamies Dieva gribai, ja nepiedzīvosim to, ko piedzīvoja mācekļi. Tas bija viņu dzīves nozīmīgākais pagrieziena punkts. Nožēlojamus, nabagus, aklus un kailus, pilnīgi nesagatavotus viņus pārsteidza Jēzus nāve.

Mēģiniet iztēloties! Jūs stāvat pie krusta izstieptas rokas atālumā. Jūsu galva ir noliekta, jo nespējat skatīties uz asiņojošu ķermeni. Jēzus vēl ir dzīvs, bet jūs saprotat, ka pēc dažiem mirkliem Viņa vairs nebūs. Vēlaties Viņam ko pateikt, bet nevarat atrast piemērotus vārdus. Jūs mazliet trīcat un krampjaini savelkat pirkstus dūrēs, līdz beidzot pār jūsu lūpām nāk izmisuma pilni vārdi: “Jēzu, es gribu būt lielākais Tavā valstībā. Pēteris tam neder, viņš ir nodevējs. Jānim arī es neuzticos. Un Jēkabs...” Pēkšņi jūs attopaties, ka Jēzus jau ir miris, un pat nepamanījāt, kurā brīdī.

Vai šāds scenārijs ir iespējams? Vai tajā visā nav kaut kas ļoti zemisks? Ko tagad juta mācekļi, atceroties Jēzus teiktos vārdus par priekšā stāvošajām ciešanām un nāvi, kamēr viņi paši turpināja viens otru nicināt? Tagad Jēzus nāve mācībai par sevis aizliegšanu piešķir jaunu veidolu. Pirms krusta notikumiem nomirt savam “es” mācekļiem nelikās aktuāli, bet pēc Jēzus nāves nevienam vairs nebija šaubu, cik zemiski būtu izcelt savu “es” krusta gaismā. Ja tomēr gribam sekot Jēzum, neaizliedzot sevi, tad tas ir visai pret dabiski. Savukārt, ja tas nemaz neliekas pret dabiski, tad joprojām dzīvojam tajā līmenī, kādā mācekļi bija pirms Kristus pienestā upura, kad Jēzus bija ar viņiem, bet ne viņos. Kristus krusts

ir visu pārmaiņu pamatojums. “Līdz ar Kristu esmu pienaglots krustā, tādēļ nevis es dzīvoju, bet manī dzīvo Kristus.” (Gal. 2:19, 20)

Ieraugot sevi krusta gaismā, mācekļi beidzot pārstāja pretoties Svētajam Garam, kurš tos mudināja pilnībā padoties Dieva gribai. Atsaucoties Jēzus aicinājumam, tie nāca kopā, un šoreiz vienā prātā. Turpinot vilkt paralēles, kauli bija pilnībā savienojusies un pārklāti ar miesu un ādu. Tagad ir ķermenis, kuru var darīt dzīvu. Dzīvības Gars var iemānot tikai tad, ja ir kur iemānot. Gluži kā radišanas stāstā, kur Dievs vispirms izveidoja cilvēka ķermeni, un tikai tad iepūta dzīvības dvasi. Bībeles apraksts par svētnīcu atklāj to pašu secību. Svētnīca tika celta kā Dieva mājvieta Viņa ļaužu vidū, un Viņa godība tur nolaidās tikai pēc tam, kad svētnīca tika izveidota un iekārtota atbilstoši visiem Dieva norādījumiem. Lai Svētais Gars varētu mājot mūsu sirdīs, tām jābūt atbilstošā kārtībā. Un šeit nav runa par īpašu sagatavošanos, lai mēs vispār varētu nākt pie Jēzus. Kā bezcerīgi grēcinieki pie Dieva mēs nākam tādi, kādi esam. Tas ir Svētā Gara brīnums, ka mēs atsaucamies. Taču šeit ir runa par nākamo soli, kas mums jāspēr no savas puses, ja vēlamies Kristum sekot, aizliedzot sevi ik dienas.

“Pēkšņi no debesīm nāca šņākoņa, tāda kā stipra vēja brāzma, un piepildīja visu namu, kur viņi sēdēja. Un viņiem parādījās it kā uguns mēles, tās sadalījās un nolaidās uz ikvienu no tiem. Un visus piepildīja Svētais Gars...” (Apd. 2:2–4)

grēkus un dziedēšu viņu zemi!” (2.Laiku 7:14) Jo ilgāk sirds ir bijusi nocietināta, jo grūtāk to no jauna atvērt. Pietiekami ilgi atrodoties nožēlojamā stāvoklī, to var sākt uztvert kā normu, jo ir jau pierasts. Nepaklausība vairs nerada īpašu satraukumu. Un, līdzīgi Simsonam, šķiet, ka gan jau viss būs labi. “Viņš pamodās no miega un nodomāja: “Es tikšu sveikā kā vienmēr un izraušos.” Bet viņš nezināja, ka Kungs viņu atstājis.” (Soģu 16:20)

Savstarpējās attiecības un nevienprātība ir mūsu pastāvīgais izaicinājums. Kristum slāpst, bet mēs Viņam dodam etiķi. Mēs Viņam liekam to dzert ikreiz, kad uz ļaunu atbildam ar ļaunu, kad nevēlamies piedot, bet glabājam aizvainojumu, kad esam stabils ķēdes posms visām baumām, un ar aizdomām cits no cita novēršamies. Tas nav tas, pēc kā ilgojās Jēzus.

Uzlūkosim krustu!

Jānis bija ar Kristu līdz galam. Viņš redzēja, kā Dieva Jērs sevi ziedo viņa labā. Jēzus dzīvība kā maksa par viņa dzīvību. Viņš redz ērkšķu kroni – tas ir manas augstprātības dēļ! Viņš redz pienaglotās rokas – tas ir manas savtības dēļ! Viņš redz ar brūcēm klāto miesu – tas ir manas lepnības dēļ! Golgātas krusts ir ļoti personisks. Pēc šāda piedzīvojuma Jānis vairs nesamierinājās ar savu veco attieksmi. “Mīlestību mēs esam iepazinuši no tā, ka viņš savu dzīvību par mums ir atdevis. Arī mums pienākas savu dzīvību atdot par brāļiem.” (1. Jāņa 3:16) Ne visi saskarsies ar nepieciešamību

Savstarpējās attiecības un nevienprātība ir mūsu pastāvīgais izaicinājums. Aizliegt sevi nav viegli, un to panākt, neuzlūkojot Jēzus upuri, ir vienkārši neiespējami.

No mācekļiem sāka plūst dzīvā ūdens straumes. Būt par Jēzus liecinieku bez šāda piedzīvojuma ir neauglīgi, un tā ir nepanesama nasta. Apstākļos, kur noteicošais ir katra personiskais “es”, vienotība nav iespējama. “Ikviena valsts, kas sevī sašķēlusies, tiks izpostīta, un neviena pilsēta vai nams, kas sevī sašķēlies, nepastāvēs.” (Mt. 12:25)

Ko lai mēs darām?

Savā veidā Laodiķejas draudzes stāvoklis ir līdzīgs mācekļu stāvoklim pirms krusta notikumiem. Problēmas būtība ir tā pati. Nav piedzīvots, saprasts un novērtēts Kristus pienests upuris. Tikai šī upura gaismā ir iespējams ieraudzīt savu patieso seju. Aizliegt sevi un darīt to ik dienas varam vienīgi, ja Jēzus nāve mums kaut ko nozīmē. “Kad es no zemes tikšu paaugstināts, es visus vilkšu pie sevis.” To viņš sacīja, norādot uz savu nāvi, kādā viņam būs mirt.” (Jāņa 12:32, 33) Mācekļi salūza tieši krusta notikumu dēļ. Krusts bija tas, kas tos tagad vilka pie Jēzus ar vēl nepieredzētu spēku. Un tikai pēc šiem notikumiem viņi bija gatavi sanākt kopā, lai vienprātībā lūgtu. Viņu sirdis tika sagatavotas uzņemt Svēto Garu pāri plūstošā mērā.

Svētais Gars draudzē tika dāvāts Vasarsvētku dienā, un kopš tā laika Viņš pastāvīgi ir bijis pieejams. To pašu diemžēl nevaram teikt par savām sirdīm. Tās nav bijušas vienmēr pieejamas. Lūgšana pēc Svēta Gara ir savas sirds sakārtošana un atvēršana. “Un mana tauta, kas saukta manā vārdā, zemosies un lūgs – meklēs mani un atgriezīsies no sava ļaunā ceļa –, tad es no debesīm uzklausīšu tos, piedošu viņu

atdot savu fizisko dzīvību par otru, bet nomirt savam “es” otra labā mums nākas visai bieži. Mūsu augstprātība kādam var atņemt ticību. Mūsu savtīgums kādam var atņemt cerību. Mūsu lepnums kādam var nodzēst pēdējo mīlestības liesmu. Aizliegt sevi nav viegli, un to panākt, neuzlūkojot Jēzus upuri, ir vienkārši neiespējami. Uzlūkot Kristu mūs aicina ne viens cits kā Svētais Gars. Un, lai par to pārliecinātu arī visu pasauli, ir nepieciešams īpašs Gara spēks.

Līdzīgi kā iepriekšējos gados, arī nākamā gada sākumā no 7. līdz 17. janvārim adventistu draudzes visā pasaulē vienosies 10 dienu lūgšanās pēc Svētā Gara. Tas ir kopīgs sirds pārmeklēšanas laiks, kad mēs tuvojamies viens otram un lūdzam cits par citu. Lūgšana pēc Svētā Gara ir sirds sakārtošana un atvēršana gan attiecībā uz Dievu, gan līdzcilvēkiem. Mēs lūdzam pēc Svētā Gara spēka, jo vēlamies pagodināt Jēzu un būt Viņa liecinieki, no kuriem plūst dzīvā ūdens straumes, kas ir miruši savam “es” un kuros nedalīti valda Kristus.

Dievs darbojas. Sirdis sāk atvērties, grēki tiek atstāti, un vēlme paaugstināt Jēzu kļūst arvien izteiktāka. Paaugstināt Jēzu ne vien vārdos, bet sekojot Viņam ik dienas. Draudzes pieaugums būs šo pārmaiņu noslēdzošā un redzamā daļa, bet pirms tam Dievs dara cilvēku acīm neredzamu, bet varenu darbu pie savu bērnu sirdīm, lai tās sakārtotu un sagatavotu īpašai Svētā Gara manifestācijai vēlā lietūs veidā. Tāpēc nāksim kopā! Šobrīd ielejā jau ir dzirdams troksnis, kauli tuvojas viens otram un tiek pārklāti ar miesu un ādu. Kad šis etaps būs galā, dzīvības Gars nāks, un noslēpums visai pasaulei tiks atklāts – Kristus mūsos, apskaidrošanas cerība!

ĒĢIPTES PIEDZĪVOJUMI

Daudzi AV lasītāji nemaz nezina, ka arī no Latvijas cilvēki ir devušies misionāru gaitās uz valstīm, kur sludināt evaņģēliju ir bīstami. Nu jau daudzus gadus Aleksandrs un Jekaterina Podbrezskije darbojas Tuvajos Austrumos. Sākotnēji Ēģiptē, tagad Libānā. Šajā un vēl nākamajos divos žurnāla numuros publicēsim viņu piedzīvojumus, kurus viņi labprāt piekrita līdzdalīt „Adventes Vēstīs”. Viņi bija gatavi pastāstīt ne tikai par savām uzvarām vien...

Aleksandrs un Jekaterina
Podbrezskije

Šodien ir 2011. gada 2. februāris. Esam ceļā uz Rīgu Latvijā, lai apciemotu vecākus. Mēs ceļojam caur Jordānijas pilsētu Ammānu. Pirms nedēļas nevarējām iedomāties un paredzēt šādu notikumu pavērsienu. Mūsu skolas teritorija atrodas apmēram 12 jūdžu no pilsētas centra, ļoti nabadzīgā apkaimē *Gabal Asfar* (tulkojumā – Dzeltenais kalns). Šeit dzīvo ļoti laipni cilvēki, un skolai ir laba slava.

Mēs uzzinājām, ka ēģiptieši plāno protestus pret tā brīža Ēģiptes prezidentu Mubaraku, bet nezinājām, ka šie protesti kļūs par globālu problēmu. Bijām dzirdējuši, ka nesenie notikumi Tunisijā uzkurinājuši protestētāju degsmi arī Kairā.

Sestdienas, 22. janvāra, vakarā mūsu skolā norisinājās jautrs pasākums – ta-

lantu šovs. Zinājām, ka protesti paredzēti otrdien. Pamatojoties uz savām zināšanām par austrumnieku eksplozīvo, bet nepastāvīgo raksturu, domājām, ka protesti ilgs dienu vai divas. Ņemot vērā, ka citās valstīs sabiedriskās nekārtības pastiprināja un veicināja mūsdienu komunikāciju tehnoloģijas, tobrīd valdības lēmums bloķēt interneta vietni Twitter šķita loģisks.

Piektdiena

Diemžēl ēģiptieši neaprobežojās ar vienu protestu, bet izrādīja pārsteidzošu neatlaidību un vienotību centienos panākt Mubaraka atkāpšanos no amata. Piektdien pēc Rīta Lūgšanas dzirdējām baumas, ka tā kļūs par „lielu” dienu, un tā tas arī notika.

Pilsētas centra ielās pulcējās tūkstošiem

cilvēku. Tahrīra laukums ir visnotaļ iecienīta vieta – tur atrodas Amerikas Universitāte, Kairas muzejs, viesnīcas, vairāki lidsabiedrību biroji, liels datortehnikas veikals, kā arī daudz citu veikalu. Parasti es turp devos, lai iegādātos skolai nepieciešamo datortehniku. Netālu atrodas metro stacija „Sadat” (nosaukta par godu bijušajam Ēģiptes prezidentam Anvaram Sadatam, kurš tika noslepkavots). Tā ir viena no galvenajām metro stacijām, no kuras atiet metro uz dažādiem lielpilsētas mikrorajoniem.

Šī bija veiksmīga nedēļa; beidzot, pirmo reizi kopš mūsu ierašanās, es varēju salabot nepilnības skolas datoru tīklā. Prieku par šo panākumu aizēnoja

Protestētāji ceļā uz Tahrīra laukumu.

ziņa, ka ceturtdien valdība nobloķējusi Facebook interneta vietni. Skolā mēs atradām veidu, kā apiet šo aizliegumu, bet Ēģiptes valdība tomēr nonāca pie secinājuma, ka drošāk būs visā valstī noslēgt visas ar internetu saistītās komunikācijas. Internets pazuda ap pusnakti. Viss aprīkojums darbojās, bet nebija pieejams internets. Mēs nevarējām atrast veidu, kā apiet šo aizliegumu. Arī mobilo telefonu operatoriem bija liegts internets, jo arī viņi izmantoja vietējos tīklus.

Nospriedām, ka tas ir nieks – tiklīdz beigsies protesti, atjaunos arī internetu. Pēc 8 dienām... protesti joprojām nerimās. Piektdien ap pulksten 10.30 (atceros laiku, jo tajā brīdī skolā notika kopējā sanāksme) valdība nolēma, ka komunikāciju bloķēšanas metode nesniedz vēlamo rezultātu. Viņi noslēdza arī īsziņu sūtīšanas opciju un pieņēma lēmumu bloķēt visus dažādo operatoru sniegtos telekomunikāciju pakalpojumus. Vispirms tika noslēgts Mobinil operators, tad Etisalat operators. Personīgi domāju, ka Vodafone operatoru šis aizliegums neskars, jo tā ir liela un starptautiska kompānija, taču kļūdījies. Pakāpeniski tika atslēgti visi mobilo un stacionāro telefonu operatori. Kate vēl paspēja sazvanīt mūsu vecākus Rīgā, lai darītu zināmu, ka sekos komunikāciju atslēgšana. Šis zvans ilga vien 30 sekundes.

Sabats

Es priecājos, ka pienācis sabats, mūsu atpūtas diena. Kopīgi pulcējamies un pārrunājam notiekošo, bet gaisā virmoja nemiers – atmosfēra bija citāda nekā

parasti. Visi bija manāmi saspringti. To ir grūti aprakstīt, bet gandrīz šķita, ka gaiss kļuvis biezāks. Šis sabats krasi atšķīrās no citiem sabatiem. Ņemot vērā piektdienas dramatiskos notikumus, kuru sekas bija jūtamas arī nākošajā dienā, cilvēki bija satraukti. Es viņus sapratu – tā ir viņu valsts. Neesmu pārliecināts, kā es justos un reaģētu, ja runa būtu par manu valsti. Studenti nepārtraukti apsprieda tikai vienu tēmu – notikumus, kas norisinājās tik tuvu mūsu skolas teritorijai, kā arī notiekošo viņu dzimtajās pilsētās.

Sestdienas nakts. Studenti pulcējās, lai sargātu skolu no neredzamā ienaidnieka.

Mēs sasaucām ārkārtas darbinieku sanākumi, lai izveidotu kopīgu plānu, kā nomierināt studentus un kā rīkoties turpmāk. Tad saaicinājām kopā visus studentus. Mudinājām visus nekrist pa-

nikā un atgādinājām, ka mūsu Kungs visu kontrolē. Tas viņus manāmi nomierināja, un līdz saulrietam viss bija salīdzinoši mierīgi. Nešauboties teikšu: slavas dziesmu dziedāšana pacilāja garastāvokli daudziem. Mēs kalpojam fantastiskam Dievam!

Saulei norietot, mainījās gaisotne. Apmēram pusstundu pēc saulrieta studenti jau bija bruņojušies ar koka un metāla nūjām. Studenti sadalījās grupās un patrulēja skolas teritorijā. To redzot, mēs ļoti uztraucāmies. Viņi ap skolas teritoriju bija iedeguši četrus uguns-kurus un ap tiem izveidoja apmetnes, lai nomodā kopīgi pārļautu tuvojošos nakti. Varēja redzēt, ka aiz priecīgā satraukuma tika slēptas bailes un neziņa par to, kas notiek ārpusaulē. Vēlāk devos pie viņiem un centos pārliecināt iet gulēt, bet mūsu pusaudži bija apņēmības pilni būt drosmīgi un palikt visu nakti nomodā. Tas nebija īpaši gudri, jo nākošajā rītā visi būtu pārguruši un nebūtu neviena, kurš apsargātu skolas teritoriju. Tieši tā arī notika, jo nebijām iepriekš izveidojuši patrulēšanas grafiku.

Tonakt visā apkārtnē cilvēki pulcējās ielās, bruņojušies ar nūjām un zobeniem. Aiz nožogojuma esošā vieta bija ļoti nemierīga – cilvēki sāka izklīst tikai ap plkst. 2.00 no rīta, un beidzot kļuva nedaudz klusāks. Es piekritu uz-

ņemties patrulēšanu no plkst. 6.00 līdz 8.00 rītā.

Lai izprastu šo studentu un apkārtējo iedzīvotāju reakciju, jāsaprot viņu kultūra un audzināšana. Dažās situācijās,

īpaši, ja nav izpratne par „otru cilvēki”, pat pieaugušie uzvedas kā bērni. Ēģiptē cilvēki neizprot, ka viņu rīcība skar arī citus cilvēkus, kurus viņi nepazīst vai par kuru esamību viņi nezina. Tā ir „es” kultūra – svarīgi ir tikai tas, ko „es daru” un ko „es saņemu”; attieksme pret pārējiem – „tā ir viņu problēma”. Nākošajā rītā, tā kā neviens nebija gulējis, gan studenti, gan apkārtējie iedzīvotāji bija noguruši. Es uzrunāju studentu grupas un centos viņus nomierināt, atgādinot, ka šajā brīdī skolas teritoriju apsargā Dieva eņģeļi. Lielajā burzmā un haosā cilvēki aizmirsā Dieva apsardzību, kas ir daudz lielāka nekā jebkura

naktī uz sabatu un naktī uz svētdienu laika posms starp plkst. 24.00 un 2.00 bija tik aktīvs.

Svētdienas vakarā sāka pienākt pretrunīgas ziņas. Iepriekš, pa dienu, mēs noturējām darbinieku sanāksmi un kopīgu svētbrīdi (tas tiešām palīdzēja!). Mēs sastādījām patruļas grafiku naktij, un daudzi studenti pieteicās palīgā. Pienāca nakts, un situācija ārpus skolas vārtiem kļuva vēl nemierīgāka. Dzirdējām ziņojumu, ka atrodamies starp diviem cietumiem, no kuriem bija izbēguši ieslodzītie. Iepriekšējā vakarā mēs redzējām apmēram 15 cilvēku lielu grupu, kas gāja garām mūsu teritorijai – tie

ferences, ka, ja kāds no misionāriem vēlētos evakuēties, Ģenerālkonference segtu visus ar to saistītos izdevumus. Katram misionāram pašam bija jāpieņem lēmums, vai evakuēties. Mēs ar Kati, izvērtējot pieejamo informāciju, nolēmām palikt, jo, lai gan apkārt valdīja nemiers, nebija tik slikti, lai mums šī vieta būtu jāpamet.

Pēc plkst. 10.20 vakarā situācija mainījās – apkārtējie iedzīvotāji pielietoja šaujamieročus, šaujot uz mašīnām, lai tās apstādinātu. Viņi pārbaudīja katra autovadītāja apliecību. Kāpēc? Es īsti nezinu. Laikam viņi centās noskaidrot, kuri bija zagļi un nekārtību cēlāji, un kuri – parasti cilvēki. Visnotaļ bezjēdzīga un mulķīga metode, bet Ēģiptē parasti notiek lietas, kas nešķiet loģiskas. Vienā no šādām pārbaudēm šoferis nobijās un aizbēga. Apkārtējie uzreiz nosprieda, ka viņš ir zaglis, tāpēc pilnībā izdemolēja un sabojāja viņa mašīnu. Tā droši vien izskatījās kā mašīna, kas redzama zemāk esošajā attēlā. Vēlāk viņi atskārta savu kļūdu.

Dzirdot tuvākus un tālākus šāvienus un sprādzienus, mēs sākām uztraukties. Kāda dīvaina skaņa pamodināja manu sievu, un mēs palūdzām patruļai noskaidrot, kas notiek. Izrādījās, vairāki protestētāji bija uzkāpuši uz netālu esošās sienas, lai noplēstu pie laternām piestiprinātos Mubarakas vēlēšanu kampaņas plakātus. Viņi centās tos noplēst, izmantojot koka nūjas. Ņemot vērā dažādās sadursmes, neizprotamos trokšņus un pienākošās ziņas, jutāmies ļoti nedroši.

Ap plkst. 10.30 vakarā kopīgi pielūdzām un nolēmām pieņemt Ģenerālkonferences piedāvājumu. Zinājām, ka ASV valdība parūpēsies par saviem pilsoņiem, bet nebijām pārliecināti, vai Latvijas valdība palīdzēs savējiem. Es devos pie pārējiem ārvalstu skolas darbiniekiem, lai darītu zināmu mūsu lēmumu, un pa ceļam satiku vienu no studentu misionāriem, kurš Ēģiptē bija pavadījis jau pusotru gadu – arī viņš sacīja, ka ir pieņēmis tādu pašu lēmumu. Sazinājos ar kādu mūsu latviešu draugu Aleksi, kurš dzīvoja Skotijā, un palūdzu, lai viņš mums rezervē biļetes uz Rīgu.

Vairākas dienas pirms tam, kad ceturtdien tika pārtraukti interneta sakari, Dievs man deva gudrību nosūtīt šim draugam mūsu datus gadījumam, ja tas būtu nepieciešams. Uzsākot mūsu nakts patruļas dežūru, izdzirdēju īpat-

Sabata nakts. Studenti pie ugunsкура, neguļot visu nakti un sargājot meiteņu kopmītni.

cilvēku piedāvātā palīdzība. (Atceraties Ps.118:8?) Studenti mani uzklaušīja, bet neņēma vērā. Es viņiem apsoltīju, ka palūgšu, lai Jēzus vēlāk viņiem parāda, cik patētiski un bezjēdzīgi šajā situācijā patiesībā bija viņu nūjas un naži. Šajā naktī es devos gulēt ar mierīgu sirdi.

Svētdiena

Nākošā diena šķita ļoti mierīga. Pa dienu tā vienmēr izskatās – nezinu, kāpēc tā nevarēja būt arī naktī? Bet Ēģiptē nekad neguļ – viņi nesaprot, ko nozīmē vārds „vēlu”, jo gandrīz visi veikali ir atvērti 24/7, un, tā kā liela daļa veikalu pieder ģimenēm, lai nodrošinātu dienakts apkalpošanu, ģimenes locekļi paši strādā maiņās. Ēģiptē īstā dzīve sākas ap septiņiem vakarā. Ēģiptē plkst. 11.00 vakarā ir tikpat liela burzma kā citviet pasaulē plkst. 11.00 dienā. Cilvēki (tostarp bērni) dodas gulēt starp plkst. 2.00 un 4.00 no rīta. Domāju, ka tagad jūs nedaudz labāk izprotat, kāpēc

bija izbēgušie ieslodzītie. Neizskatījās, ka viņi plānotu kaut ko ļaunu – viņiem kājās nebija pat apavu, un viņi sacīja, ka vienīgais, ko vēlas, ir doties mājās. Vēl vienā ziņojumā bija teikts, ka todien tika aplaupīts vēl viens cietums, tāpēc vietējās kopienas pārstāvjiem tika izdalīti ieroči. Mēs šīs ziņas uzzinājām no dažu studentu vecākiem, kuri dzīvoja rajonā līdzās šim cietumam.

Svētdienas nakts bija citāda. Tonakt mana dežūra bija no plkst. 12.00 līdz 2.00. Mošeju pārstāvji turpināja izplatīt viltus ziņojumus: „Dodieties ielās un aizsargājiet savas ģimenes. Viņi nāk. Viņi ir klāt, un viņi ir bruņoti!” Neviens tā arī neatnāca, un neviens nevienu neredzēja. Mums bija aizdomas, ka šīs baumas izplatīja Musulmaņu brālība (the Muslim Brotherhood) un ka tas viss bija iepriekš izplānots.

Dažas stundas pirms manas dežūras ar skolas direktora Toma Dekera starpniecību saņēmām ziņu no Ģenerālkon-

nēju, sanošu skaņu, līdzīgu kā bitei. Mēs stāvējām barā, apspriežot, kur kurš dosies patrulēt. Uzreiz sapratu, ka tā ir lodes skaņa. Tā ietiecās zemē tieši tur, kur stāvēja mūsu lielā grupa. Studenti uzreiz paspruka uz visām pu-

dažādos iespējamajos situācijas attīstības variantus, un sapratām, ka ir par vēlu, lai ko mainītu. Arī mūsu vecāki bija ļoti satraukti. Koferu kravāšanai atlika ļoti maz laika, jo lidostā bija jānonāk pirms komandanta stundas sākuma. Koman-

Protestētāju izdemolēta mašīna.

sēm un sāka meklēt šo lodi uz zemes. Nespēju noticēt, ka tas notiek ar mums. Pēc dažām minūtēm to arī atradām.

Vēlāk uzzināju, ka vēl viena lode gandrīz trāpīja kādam studentam galvā. Cita lode skāra kāda studenta kāju – par laimi tā tikai nobrāza ādu, nevis radīja smagākas sekas. Tā kā skolas teritorija bija diezgan liela, pēc nejaušības principa izšautās lodes neradīja īstu apdraudējumu. Kamēr tās nonāca līdz mums, tās bija zaudējušas vairāk nekā 90% ātruma. Bet, kā varat iedomāties, nebija patīkami apzināties, ka apkārt notiek apšaušana.

Ja iepriekš vēl šaubījies par lēmumu doties projām, pēc tā vakara notikumiem biju pilnībā pārliecināts, ka mums šī vieta ir jāpamet. Kad beidzās mana patruļas maiņa, saņēmu zvanu no drauga, kurš apstiprināja, ka ir noformētas gan aviobiļetes, gan rezervētas viesnīcas, lai mēs varētu doties mājup. Viss tika kārtots bez interneta, tikai ar telefona starpniecību, tāpēc nebiju pārliecināts, vai izdosies. Mums bija jānododas projām nākošās dienas – pirmdienas – vakarā.

Pirmdiena

Pienāca nākošā diena, un tās rīts šķita brīnumaini skaists un mierīgs. Kā iepriekš, arī tonakt viss pierima ap plkst. 2.00 no rīta. Mēs vairs nebijām pārliecināti par savu lēmumu. Kādēļ dodamies projām? Vēlreiz izvērtējām

danta stunda sākās jau plkst. 3.00 pēcpusdienā. Mēs devāmies projām apmēram plkst. 1.40 pēcpusdienā, un pa ceļam pietājām Heliopoles Adventistu Misijas birojā, lai atvadītos no Ļeva un Karīnas un paņemtu dažas lietas. Mēs lidostā nonācām plkst. 2.50 pēcpusdienā. Bet tas nebija īpaši svarīgi, jo neviens pa īstam komandanta stundu tā arī neievēroja.

Pa ceļam uz lidostu saņēmām zvanu no Latvijas Ārlietu ministrijas. Uzzinājuši, ka jau paši esam izkārtājuši ceļu uz Latviju, viņi vairs neizrādīja nekādu vēlmi palīdzēt.

Lidostā bija ļoti daudz cilvēku, valdīja haoss, jo visi vēlējās pamest šo valsti. Pie reģistrācijas galdiem nebija rindu – cilvēki pulcējās baros, kliežot un strīdoties, jo ātrāk vēlējās doties projām. Daudzviet starp pasažieriem un lidostas darbiniekiem izcēlās kautiņi. Īpaši šāda uzvedība tobrīd bija raksturīga austrumniekiem – cilvēkiem no Jordānijas, Irākas un Irānas. Lidostā esošie ziņojumu dēļi netika atbilstoši atjaunināti, līdz ar to tur pieejamā informācija bija neprecīza. Tas kalpoja par vēl vienu iemeslu, lai kavētu izlidošanu.

Satikām cilvēkus, kuri lidostā jau bija pavadījuši 2 dienas. Pēc viņu teiktā, iepriekšējā dienā bija vēl trakāk, bet mēs to nevarējām iedomāties. Beidzot arī mēs pierēģistrējāmies un devāmies uz drošības pārbaudi un izlidošanas zonu.

Tikai 7 stundas pēc paredzētā izlidošanas laika beidzot devāmies ceļā uz Ammānu Jordānijā. Laikam tas vispār bija iespējams tikai, pateicoties Ammānas karalim, kurš bija nosūtījis piecas papildu lidmašīnas, lai evakuētu visus Jordānijas valsts piederīgos.

Atgriežoties mājās, mūs sagaidīja Latvijas televīzijas pārstāvji, kuri mūs intervēja, bet beigās sagrozīja mūsu teikto un pasniedza savu versiju par notikušo, kas atspoguļoja to, ko attiecīgais televīzijas kanāls vēlējās pārraidīt. Galu galā, uzskatu, ka mūs ietekmēja apkārt esošā vispārējā panika. Cilvēki rīkojas, balstoties nevis uz esošo, bet iedomātu realitāti. Manuprāt, tieši tāds ir sātana plāns, jo viņš ir melis. Pēc mūsu prombraukšanas visi studenti tika nosūtīti mājās, un arī pārējiem ārvalstu darbiniekiem tika pavēlēts doties projām.

Daudz no tā, kas šobrīd notiek Ēģiptē, nav tik slikti, kā to atspoguļo mediji. Tagad saprotam, ka mediji ir vērsti uz biznesu, jo savu popularitāti varēs saglabāt vien tad, ja pārraidīs satraucošus un spraigus ziņu sižetus. Domājam, ka, ja mēs būtu vairāk uzticējušies Dievam, mēs nolemtu palikt, jo, kā pierādījās vēlāk, Viņš pasargāja šo skolu un tā pārcieta 4 karus Ēģiptē (to mums ziņoja vietējie skolas darbinieki).

Es ticu, ka šī pieredze bija kā neliels ieskaits tajā, kas norisināsies pasaules

Viena no skolas teritorijā atrastajām lodēm.

vēstures noslēgumā, un tagad apzināmies, ka mums vēl ir jāpieaug savā ticībā mūsu Kungam. Ja mēs būtu nobrieduši savā ticībā, noteikti būtu palikuši uz vietas, kā to darīja Ļevs un Karīna. Tā ir viela pārdomām.

Lūdzam, aizlūdziet par misionāru darbu musulmaņu valstīs, īpaši Ēģiptē. Aizlūdziet par Ļevu un Karīnu, un par mūsu skolas kalpošanu, jo caur to mēs skaram daudz dzīves un kalpojam par godu un slavu mūsu Tēvam un Dievam – Jēzum Kristum.

Augusta beigās Daugavpilī norisinājās nedēļu ilga misijas nometne IMPACT, kurā piedalījās dalībnieki no Latvijas, kā arī divas dalībnieces no Austrijas. Ik rītu kopīgi lūdzām, liecinājām, klausījāmies Ralukas Ril (Raluca Ril, Rumānija) un Kristiana Lībera (Christan Lieber, Vācija) uzrunas.

Raluka runāja par Dieva slāvešanas un pateicības nozīmi un ieguvumiem, Dieva gribas atrašanu dzīvē nozīmīgos jautājumos un dalījās ar personīgiem piedzīvojumiem, arī par piedzīvoto misijas laukā Gajānas džungļos un Āfrikā. Kristians runāja par Dieva plānu, kā aizsniegt cilvēkus lielajās pilsētās, veicot visaptverošu kalpošanu cilvēku fiziskajām un garīgajām vajadzībām, un par to, kā izvērtēt savu dzīvi un atrast Dieva aicinājumu.

Ieguvām nepieciešamo apmācību veselības izstādei, kā arī devāmies kalpot pilsētas iedzīvotājiem. Notika veselības izstāde, lūgšanu pietura Daugavpils centrālajā parkā, koncerts Kultūras centrā, mēs apmeklējām arī pansionātu. Kopā pavadītais laiks bija vērtīgs, jo palīdzējām virtuvē un iepriecinājām viens otru, gatavojot pārsteigumus. Katru dienu par veselīgām un ļoti garšīgām, no augu valsts produktiem pagatavotām maltītēm rūpējās Klaudija no Daugavpils draudzes, kas turklāt mūs arī izglītoja par visu to vērtīgo, ko

no apēstā iegūsim veselībai, spēkam un enerģijai uzdevumu veikšanai dienas gaitā. Lūk, dažas atsauksmes no dalībniekiem:

„Man IMPACT bija ļoti nozīmīgs un svarīgs tieši šajā dzīves posmā. Tā bija kā atbilde no Dieva. Piedzīvoju debesu atmosfēru.”

Ance Možeiko

„Ļoti patika kalpot un palīdzēt cilvēkiem. Gribas, lai varētu turpināt darboties ar cilvēkiem veselības izstādē un lūgšanu pieturā. Pēc IMPACT ir tāds miers sirdī, ir prieka pilna sirds un gribas dalīties ar citiem!”

Kristīne Rutkovska

„Mums, IMPACT dalībniekiem, bija iespēja apciemot Daugavpils pansionāta sirmgalvjus ar garīgās mūzikas koncertu. Ierodoties tur pēcpusdienā, mēs jutāmies gaidīti. Aktu zāle bija pārpildīta. Uz nelielo koncertu, šķiet, bija ieradušies visi. Caur dziesmām mūsu klausītājiem stāstījām par Jēzu, uztī-

cēšanos Dievam un cerību uz mūžību. Pēc koncerta apciemojām tos cilvēkus, kas slimības un nespēka dēļ nevarēja atnākt uz koncertu. Tie bija sirsnīgi brīži. Kādai no sievietēm šajā dienā bija dzimšanas diena, kas bija labs iemesls nodziedāt vēl arī apsveikuma dziesmu.”

Dainis Rudzītis

„Bērnu Lūgšanu pietura bija patiesas svētība gan mums, gan bērniem. Lai gan ne katru dienu bija labs laiks, teltī tomēr gandrīz vienmēr bija bērni. Bija redzams, ka bērniem patīk rokdarbi. Sarunu laikā bija iespēja pastāstīt bērniem par pasaules radīšanu, par Dieva mīlestību, un dažiem no viņiem šīs patiesības bija jaunas. Otrajā dienā, kad mēs ieradāmies parkā, mūs jau gaidīja bērni. Viņi palīdzēja mums uzstādīt telti, sakārtot galdus. Īpaši atmiņā palika divas meitenes, 10 un 11 gadus vecas. Viņas pavadīja ar mums kopā četras dienas. Viņas piedalījās visās aktivitātēs un arī palīdzēja mums izdalīt ielūgumus uz „Veselības Expo” un koncer-

tu. Un visbrīnīšķīgākais, ka tas viņām deva patiesu prieku. Lūgšanu pieturā mums bija iespēja arī izplatīt kristīgu literatūru. Četrus dienu laikā uzdāvinājām cilvēkiem daudz grāmatu, tai skaitā vairāk nekā 300 "Lielās cīņas". Arī bērni, kuri bija pieturā, paņēma grāmatas, lai dāvinātu saviem vecākiem. Tas bija patiesi svētīgs laiks!"

Deniss Snetkofs

„Daugavpils iedzīvotājiem tika sniegta iespēja „piestāt” Lūgšanu pieturā. Telts bija pieejama četras dienas, un laipni tika uzņemti kā lieli, tā arī mazi daugavpilieši. Pieaugušajiem tika par velti

piedāvāta literatūra, un neizpalika arī vienkāršas sarunas par dažādiem jautājumiem. Savukārt bērni kopā ar skolotājiem katru dienu veica rokdarbus – šuva tējas maisiņus, pina draudzības rokassprādzes, aplicēja Debesu mājas. Kā pieaugušie, tā arī bērni bija ļoti atsaucīgi. Bērni, kuri bija ieinteresēti, tikai aicināti uz Ceļa meklētāju nodarbībām.”

Ance Možeiko

“Visīpašākais piedzīvojums IMPACT laikā man bija saruna ar kādu meiteni veselības izstādē. Runājām par veselības problēmām, viņa uzdeva jautājumus, kam pati biju gājusi cauri. Kad ilgāku laiku bijām runājušas, meitene uzdeva jautājumu, vai ir kāda cerība cilvēkam, kam ir ļaundabīgs audzējs ceturtajā stadijā, kad jau kaulaudi sāk sabrukt, ir metastāzes mugurkaulā, citur organismā un ir stipras sāpes? Vai ir cerība dzīvot?”

Meitene atklāja, ka šādā situācijā ir viņas tuva bērnības draudzene, kurai cerības nedod vairs neviens speciālists

Eiropā. Bija redzams, cik ļoti viņa pārdzīvo šo situāciju.

Dalījos savā pieredzē, kad mana mamma bija līdzīga situācijā, kā viņa aizmīga ar cerību uz augšāmcelšanos. Teicu, ka cilvēcīgi un medicīniski cerību nav. Bet Dievs var darīt arī brīnumu. Viņš vēlas, lai savās sāpēs un grūtībās ejam pie Viņa, jo Viņš vēlas atvieglot. Un pat, ja notiek sliktākais, varam ticēt un uzticēties Dievam. Viņa domas ir miera un glābšanas domas. Viņš vēlas, lai iemantojam mūžīgo dzīvību! Iedrošināju lūgt, pastāstīju, ka ar Dievu var sarunāties kā ar draugu. Tad lūdzu ar viņu kopā, un mēs abas apskāvušas

raudājām ilgu laiku. Meitene pateicās par cerību. Lūdzu un ticu, ka Dievs turpinās darboties abu šo meiteņu dzīvē un ka kādu dienu saņemšu no viņas telefona zvanu.

Vēl veselības izstādē sastapām kādu sievieti, kas bija iegrimusi dziļā bezcerībā un smagas situācijas dēļ negribēja vairs dzīvot. Vairākas māsas un brāļi pavadīja ļoti daudz laika sarunās ar viņu. Noslēgumā viņa tika uzaicināta uz dievnamu sabatā, par ko sieviete bija pateicīga, solīja atnākt. Un mums visiem bija liels prieks redzēt, kā no viņas sirds izlauzās smaids!

Sabata pēcpusdienā bija koncerts kultūras centrā „Vārpa”. Tur bija cilvēki, ko sastapām veselības izstādē nedēļas laikā, un tie, kam apkārtņē izdalījām ielūgumus. Kāda sieviete izteica sirsnīgu pateicību par visu, ko darījām, ka uzrunājām viņu uz ielas un uzaicinājām uz veselības izstādi, ka veltījām viņai laiku, par koncertu un garīgo piepildījumu, ko viņa caur to saņēma.

Pie izejas vēl divi cilvēki savā starpā sarunājās: „Nācu apskatīties, vai te ir

kas slikts, bet nekā slikta te nebija!”

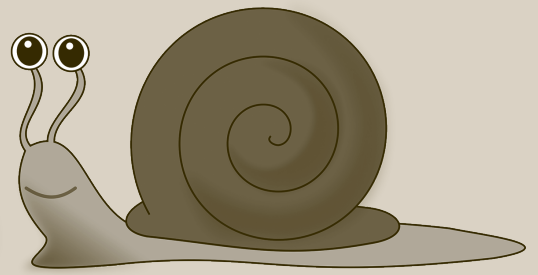
Dievs īpaši darbojās, arī palīdzot pārvarēt valodas barjeru. Tā kā daudziem jauniešiem, kas darbojās veselības izstādē, bija nelielas krievu valodas zināšanas, bet 98% apmeklētāju runāja krieviski, piedzīvojām to, kā Dievs deva atrast īstos vārdus un arī saprast cilvēkus, ar kuriem sarunājāmies.

Veselības izstādes sākumā satapāmies ar problēmu– nebija bijusi reklāma par veselības izstādi. Un vieta, kur atradāmies, nebija centrā. Parasti cilvēki jau pirms sākuma gaida, kad izstāde tiks atvērta, bet šeit neviens par tādu nezināja. Pēc kopīgas lūgšanas daļa darbinieku devās ārā aicināt cilvēkus. Daudzi pagāja garām, daži pat īpaši nelaipni atbildēja. Bet pēc laika mūsu virzienā nāca pusaudžu grupiņa. Viņi vēl līdz galam nebija visu noklausījušies, kad viens iesaucās: „Skrienam!” un visi devās uz izstādi. Nākamajās dienās nāca cilvēki, kuri teica, ka viņus uzaicināja mazmeitiņa, kura stāstīja, cik te interesanti un vērtīgi. Dievs īpaši lietoja bērnus, jauniešus un pusaudžus, lai aicinātu savus ģimenes locekļus un paziņas atnākt pārbaudīt veselību. Satapām cilvēkus, kas nopietni grib atmet smēķēšanu, citus, kas gribēja uzzināt vairāk un iesaistīties veselīga dzīvesveida veicināšanas darbā. Ieguvām jaunus draugus un kontaktus. Lūdzam, lai Dievs svētī turpmāko darbu Daugavpili!”

Baiba Bērziņa

„Personīgi manī šī gada IMPACT Daugavpils atstāja līdz šim nepieredzētu iespaidu un savīļojumu, kā arī dziļāku vēlmi nodoties Dieva darbam turpmāk. Dodoties uz Daugavpili, ilgojos pēc garīga piepildījuma lādiņa, ko ilgi nenācās gaidīt. To saņēmu jau pirmajos brīžos pēc ierašanās. Sākot jau ar pašu pirmo dienu sajutu ģimenisku atmosfēru un vienotības sajūtu organizētāju un dalībnieku vidū. Īpašu prieku piešķīra iespēja tikties ar mīliem, sen neredzētiem draugiem. Priecājos par katru jauniegūto draugu. Ikkatrs svētbīdis, rīta kopīgās lūgšanas, evaņģelizācija pilsētā, liecību un mazo grupu laiks bija piepildīts ar dievišķu klātbūtni. Šoreiz piedalījies praktiskajā evaņģelizācijā – veselības izstādē. Saņēmu tūlītēju gandarijumu. Paldies Dievam, ka varēju pielietot vienu no saviem talantiem, lai palīdzētu citiem cilvēkiem.

Elita Meliņa

Gara auglis LĒNPRĀTĪBA

KRĀ: Par ko tu domā, brālīt?

KRŪ: Es domāju par to, ko teica mamma, kad biju vakar uz tevi izdusmojies.

KRĀ: Par ko tu biji uz mani dusmīgs?

KRŪ: Nu, par to, ka es nekādi nevarēju atrast, kur palikusi mana lielā enciklopēdija!

KRĀ: Vai tad par to jādusmojas uz mani?

KRŪ: Es kaut kā biju iedomājies, ka tu to esi paņēmusi, un dikti sadusmojos.

KRĀ: Kāpēc uzreiz es?

KRŪ: Nu, to taču nevarēja paņemt kaimiņš vai kāds citplanētietis! Teicu mammai, ka paslēpšu visas tavas mantas, ka neviens tās mūžam nevarēs atrast!

KRĀ: Bet visas manas lietas ir vietā.

KRŪ: Ir jau ir. Es tās noliku atpakaļ, jo, slēpjot tās zem savas gultas, atradu tur pats savu enciklopēdiju.

KRĀ: Re, kamēr es esmu mūzikas skolā, tu staipi pa māju manas lietas un nobāz tās visos kaktos, un par velti uz mani dusmojies, kaut gan pats esi vainīgs!

KRŪ: Tā ir. Un tad mamma teica, ka, ja man būtu lēnprātīgāka daba, tad es nebūtu apvainojis tevi, neko nenoskaidrodams. Tā viņa sacīja. Un tagad es te sēžu un domāju, kā tas ir, kad ir lēnprātīgs. Man tiešām tādām būtu jāklūst.

mamma: To noskaidrot ir svarīgi. Pastāstīšu jums abiem stāstu par Ceļmallapu, kura bija ļoti lēnprātīga. Tā nedusmojās, nepieminēja ļaunu, spēja piedot un darīja labu, kad un kam vien spēja.

KRĀ: Labi, mēs klausāties.

mamma: Reiz kādā karstā vasaras pēcpusdienā dārzā uz sētas nolaidās Taurenis.

– Sveiks, Taurenīt! Nāc ciemoties mūsu dārzā? – jautāja Vīnstīga.

– Jā, es lidoju apkārt un meklēju draugus, – atbildēja Taurenis.

– Mūsu dārzā jauku draugu vari atrast cik uziet, – sacīja Vīnstīga.

– Esmu jau izvēlēties! Es draudzēšos ar šo Rozi! –

sacīja Tauriņš, – Viņa ir tik skaista!

– Jā, skaista tā tiešām ir, bet tas nav viss, kas vajadzīgs labam draugam, – izbrīnīta iebilda Vīnstīga.

– Man ar to pilnīgi pietiek! Varēšu citiem tauriņiem dižoties, ka man ir tik brīnišķīga draudzene! – sajūsmināts iesaucās Taurenis.

KRĀ: Jocīgs gan tas Taurenis!

KRŪ: Draugs jau nav kāds diploms vai ordenis, ar ko dižoties, vai smuka bilde, ko visiem rādīt!

mamma: Tā domāja arī Vīnstīga un sacīja:

– Iesaku tev nesteigties. Roze tiešām ir skaista, bet viņai nav visai lādzīgs raksturs. Līdz ko tai kaut kas nepatīk, tā tik sāpīgi dzeļ! Paskaties labāk uz šo piemīlīgo Ceļmallapu. Tā ir laipna, draudzīga, izpalīdzīga, lēnprātīga. Dārzā visi viņu mīl.

– Ko tu runā! – iesaucās Taurenis, pametis skatu uz Ceļmallapu, – vai neredzi, cik tā necila! Man nenāk ne prātā to izvēlēties par savu draudzeni! – sacīja Taurenis un nolaidās uz sētiņas blakus Rozei.

– Sveika, skaistulīt! Varbūt tu būsi mana draudzene?

Roze, kura bija paspējusi ievērot, cik Taurenim daiļi spārni, sacīja: – Labi. Nebūtu pareizi, ja tu izvēlētos necilo Ceļmallapu, ja tepat līdzās esmu es!

– Ak, esmu tik laimīgs! – dvesa Taurenis un līkums nosēdās uz Rozes ziedlapiņas.

– Nē, nē! – sašutusi iesaucās Roze, – nesēdies man tik tuvu! Pietiek, ja ļauju tev sevi saukt par draudzeni.

– Jā, jā, paldies, Rozīt! – sajūsmināts iesaucās Taurenis.

KRĀ: Izklausās, ka Taurenis neko daudz nesaņem no draugu būšanas!

KRŪ: Stāsti tālāk, mammucīt! Varbūt, ka tomēr paliks drusciņ gudrāks?

mamma: Pār dārzu sāka vilkties lietus mākoņi. Zemi skāra pirmās lietus lāses.

– Ak, vai! Tuvojas negaiss! Ko nu lai daru? – izbijies iesaucās Taurenis. – Kur lai slēpjos? Bargais lietus izmērcēs manus spārniņus!

– Lūdz, lai tava jaunā draudzene tev ļauj paslēpties

zem savām lapām,– ieteica Vīnstīga.

– Tev taisnība! – sacīja Taurenis, un mēģināja atrast patvērumu zem Rozes zieda krāšņajām ziedlapām.

– Ko gan tu iedomājies! – nikni iesaucās Roze un iedūra Taurenim ar pašu asāko dzeloni. – Tu gribi saburzīt manas skaistās ziedlapiņas! Vācies prom!

– Bet kur lai es glābjos? – no satraukuma un sāpēm iesaucās Taurenis.

Te pēkšņi atskanēja klusa un draudzīga balss: – Tu, Taurenīt, vari paslēpties zem manas lielās lapas. Tā ir plata un izturīga, un pasargās tevi no lietus.

Taurenis palūkojās visapkārt un tad pamanīja, ka runātāja ir Ceļmallapa.

– Paldies, tev Ceļtecīt!– samulsis nomurmināja Taurenis un žigli paslēpās zem Ceļmallapas.

KRŪ: Es nu gan Ceļmallapas vietā nebūtu Taurenim palīdzējis!

mamma: Tas tāpēc, ka tev, Krū, nav lēnprātības. Bez tās ir grūti neatmaksāt ļaunu ar ļaunu. Klausieties tālāk.

Lietus lija, bet Taurenim zem lielās lapas bija silti un labi. Pagāja laiciņš un tumšie mākoņi sāka iz-

klīst.

– Vari lidot laukā, Taurenīt,– paceldama savu lielo lapu, Ceļmallapa sacīja Taurenim.

Taurenis, pavisam domīgs, nolaidās zālē blakus savai glābējai.

– Es biju ļoti netaisnīgs pret tevi, – skumjā balsī iesāka Taurenis. – Klausoties, kā lietus bungo pret tavu stipro lapu, siltumā un drošībā es sapratu, kas vajadzīgs labam draugam. Tā ir laba sirds. Un tev tāda ir. Tu mani paglābi un nepieņēji ļaunu, kaut gan biju izturējies tik nejauki pret tevi! Vai tu man piedosi?

– Protams, – atbildēja Ceļmallapa. – Zinu, ka esmu necila, bet priecājos par to, ka DIEVS mani radījis tādu, kāda esmu, un man ir prieks būt noderīgai, kad vien to spēju! Man šķiet, ka, darot labu, mans Radītājs priecājas.

– Ceļtecīt, es būtu ļoti laimīgs, ja man būtu tik lēnprātīga un laipna draudzene kā tu!

Un tā Ceļmallapa un Taurenis kļuva nešķirami draugi.

Tikai Roze pavisam vientuļa stāvēja dārzā.

UZDEVUMS • UZDEVUMS

Burtu jūklis

Atrodi burtu jūklī visus Bībeles panta vārdus. Meklē visos iespējamajos virzienos: vertikāli, horizontāli, pa diagonālēm, no apakšas uz augšu. "Kas jūsu starpā ir gudrs un saprātīgs, tas lai, pareizi dzīvodams, uzrāda savus darbus, darītus gudrā lēnprātībā." Jēkaba 3:13

A	S	T	A	R	P	Ā	V	A	B	S	T	A	P	C
B	O	L	Ē	P	R	Ā	T	B	R	L	A	B	K	N
S	L	I	S	B	N	T	E	D	G	U	D	V	R	Ā
V	Ē	G	S	D	C	E	U	K	A	V	I	B	U	B
S	N	I	D	Z	Ā	G	Ī	D	A	R	H	Ī	T	S
J	P	Ū	S	Ī	P	A	E	R	I	Z	I	A	S	T
U	R	Ā	C	V	E	V	D	E	S	V	J	T	V	J
K	Ā	P	Ē	O	S	I	E	C	U	B	Ū	T	A	M
B	T	S	Ī	D	Ā	K	A	S	T	Ē	S	L	I	S
T	Ī	G	E	A	Ē	L	O	S	Ī	N	U	B	E	C
O	B	Ī	Z	M	V	E	U	V	R	A	G	U	D	Ā
S	Ā	T	D	S	Ā	B	O	M	A	V	A	R	S	R
T	O	A	B	Ā	R	T	U	V	D	Ī	R	U	T	A
C	E	R	R	A	M	A	E	P	R	E	I	Z	R	U
E	V	P	D	Ī	U	Z	R	P	A	R	E	I	Z	I
C	E	A	B	C	S	A	V	B	U	F	Ī	D	R	Ī
U	V	S	K	Ū	G	U	D	R	Ā	V	D	R	I	E
N	I	S	A	P	A	T	Ī	G	D	U	I	O	P	E
P	L	A	I	M	E	R	P	U	Z	R	Ā	D	A	P
L	Ē	N	R	Ā	T	Ī	B	A	V	T	Ē	R	S	U

IX JAUNIEŠU KONFERENCE

TAVAS DZĪVES AICINĀJUMS

24. - 26. OKTOBRIS

IECAVAS INTERNĀTPAMATSKOLA
IECAVA, SKOLAS IELA 19

GALVENAIS RUNĀTĀJS:

DŽESIJS CVIKERS [JESSE ZWIKER]
Vairdvudas veselības koledžas direktors
[Wildwood College of Health Evangelism]

REĢISTRĀCIJA UN VAIRĀK INFO:
www.jauniesukonference.com

